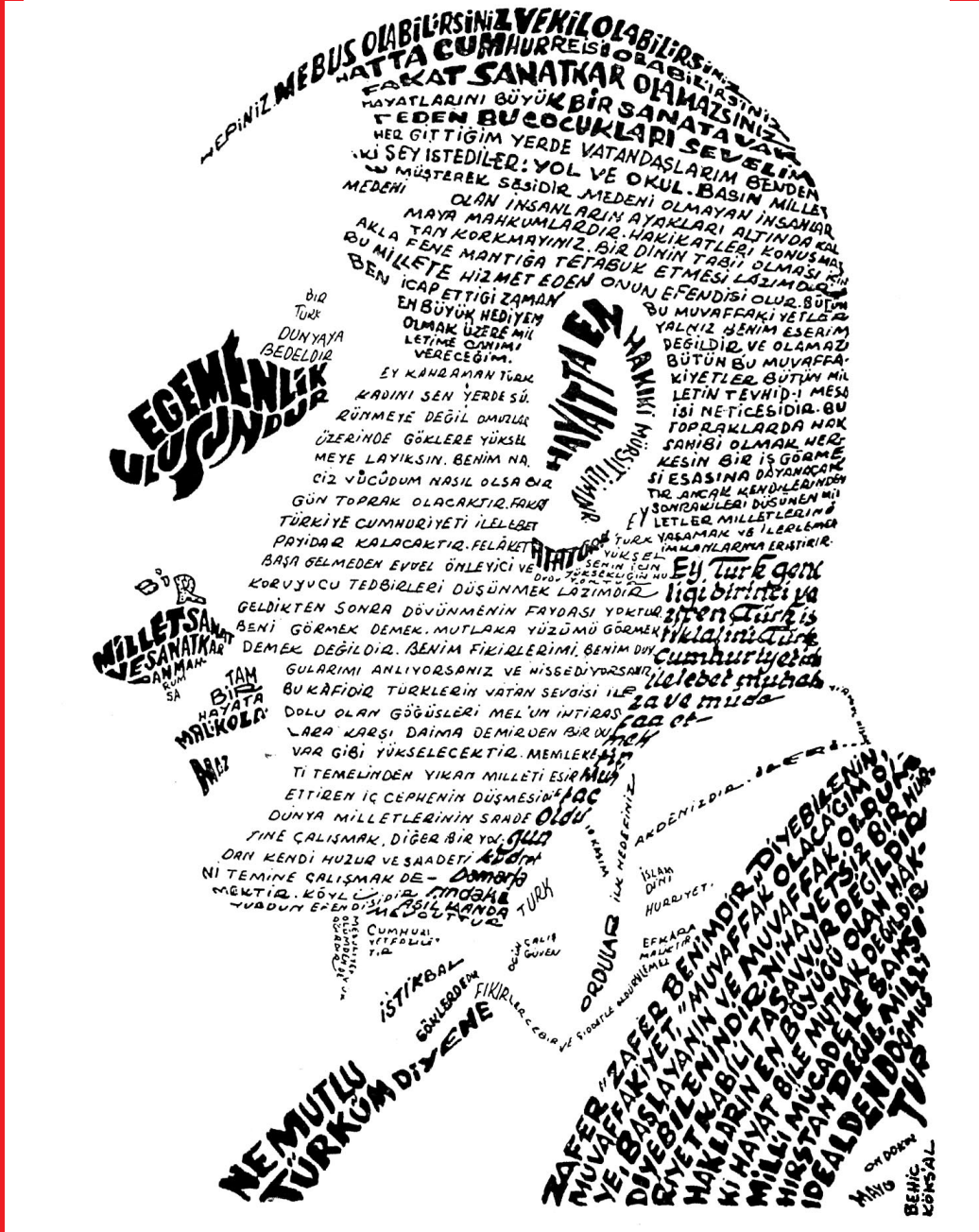

ğın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

KASIM - ARALIK 2009

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi
Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 19 Sayı: 215-216
KASIM-ARALIK 2009 Baskı Tarihi: 22/01/2010

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : M. Kemal ATATÜRK
Çizim : Behiç KÖKSAL

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Öğretmenim Ben Feridettin ATATUĞ
4-5	Trenle Gelen Cemil SÖNMEZ
5	Hesaplaşmak (Şiir) Zeki HAFIZOĞULLARI
6-7	Atam, Orda Köy Kaldı mı Uzakta?.. Dr. A. Nihat DÜNDAR
8-9	Vivaldi Zülfo Yılmaz ODABAŞI
10	Nevzat Efendi'nin Kazları Nevzat GENÇOSMANOĞLU
11	Hozakpur (Şiir) İsmail N. BEYDEMİR
12-13	Türkçemiz Üstüne Nihat ASYALI
14-15	Elazığ'a İlk Gidişim Orhan ERCAN
16-17	Ağın Çeşmeleri (Şiir) Memduh SOYLU
18	Ağın ve Şenpınar Ahmet DEMİRKOL
19-21	Beyelması'nın Son Altmış Yılı Necmi ATALAY
21	Dertleşme (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
22-23	Hashimato Hastalığı Dr. Çetin YILMAZ
24	Berlin Aykut GÜZER
25-26	Türkülerimiz: .....Mamoş Türküsti Av. Fikret MEMİŞOĞLU
27	Gençlik Köşesi: .....Bir Fincan Kahvenin... Doruk ÇAKAR
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar Özden BAYTAŞ
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

ÖĞRETMENİM BEN

Feridettin ATATUĞ

Sevgisiz, sevdasız öğretmen olur mu? Öğretmenin yüreği kocaman olur, orası her renkten, her yaştan, her cinsiyetten, her isimden insan ufağıyla doludur. Ben o öğretmen yüreğini, içinde her yiyeceğin bulunduğu “Aşure” aşına benzetirim. Çünkü onun gibi lezzetli, onun gibi tatlıdır...

Boş yüreklerimizin ÖĞRETMEN olmayı en çok hissettiği günlerdi, Gazi Eğitim Enstitüsü'nün son sınıfını okuduğum yıllar. Çeşitli okullara dağılıp usta öğretmenlerin yanında staj yaparken duyduğumuz “aferin” den daha çok, öğrencilerin bize “öğretmenim” ya da “hocam” diyerek seslenmeleri hoşumuza giderdi. O seslerle değişirdi konuşmalarımız, o seslerle değişirdi yürüyüşlerimiz...

Çünkü anlatılması zor bir fırtınaya yakalandık o an. Gözümüze ne yaşam kavgasının kimsesiz, soğuk geceleri görünürdü ne de ana, baba ve yavuklu özlemi...

Sevdiğimiz bu vatandı, bu bayraktı, bu ülkenin çocuklarıydı.

Sınavlarımız bitmişti. Sıra görev yerimizin yerini belirleyen küçük bir ankete gelmişti. Bu biraz da yazdığımız kompozisyonlarda ve şiirlerde sık sık sözünü ettiğimiz öğretmenliği sevişimizin ne denli doğru olduğunu kanıtlayacaktı... Hepimize üzerinde “Öğretmenliğini nerede yapmak istersin?” yazılı bir kâğıt dağıtılar.

Herkes sorunun yanıtını, sakın bir halde yazıp verdi. Az sonra da bölüm başkanının verdiğimiz yanıtı okuyuşu sınıfta yankılandı:

“KIBRIS DAHİL, BÜTÜN ANADOLU'DA ÇALIŞMAK İSTERİM...”

***

Aradan günler, haftalar, aylar, yıllar geçti. Gazi Eğitim Enstitüsü kapatıldı. Öğretmenlik-ten ideal sanki koparıldı, anlayacağınız sadece adı kaldı. Atama kuraları kimileri tarafından gözyaşına, kimileri tarafından da kahkahaya dönüştürüldü.

Öğretmenliği ideal olarak benimseyen, bir elin parmaklar kadar az.

Oysa 2009'lu şu yıllarda sayısı on binlerle ifade edilen okumasını, yazmasını bilmeyen insanımız var. Çeşitli yayın organlarında çok yazdım, ne olurdu yaptığımız mitinglerin birisi de okuma-yazma seferberliği için olsaydı. Ama olmadı!

CEHALET KÂFİRİNİ
BİR TÜRLÜ YOK EDEMEDİK...

***

Okuduğumuz gazete, okuduğumuz dergi, okuduğumuz kitap sayısı belli. Daha otobüslerde, metroda, trende ya da vapurda giderken okumayı beceremedik, hâlâ elimiz ve gözümüz başka yerlerde... Bugün Öğretmenler Günü, bizim emekli, hasta öğretmenleri ziyaret edip kutladığımız gün, yani bayramımız... 2007'de bu günü, yazdığım ‘Tahtasız Hoca’ romanımla kutlamıştım. Bu yıl ise birkaç okuyucumun, birkaç öğrencimin vefasına kaldım.

Ben öğretmenim küsmeyi bilmem, ama ruhum çocuk sesleriyle yoğrulmuş, kara tahtanın, ak tebeşirin özlemini duyarım hep...

Öğretmenler Günü, tüm eğitim savaşçılarına kutlu olsun.

TRENLE GELEN

Cemil SÖNMEZ

Diyarbakır istasyonu her zamankinden daha kalabalıktı o gün. İstasyonu dolduran halk demiryolunun iki yakasına sıralanmıştı. Yediden yetmişe... öğrencisi, öğretmeni, memuru, işçisi, köylüsüyle. Beklemekten usanmaksızın gözler gelecek olan O'nun özel trenindeydi.

* * *

O'nun özel treniyle geçtiği istasyonlarda hep böyle olurdu. Saatlerce süren bu beklemede hep O'na ilişkin anılar anlatılırdı. O'nun insancılığı, kahramanlığı, yenilikçiliği dile getirilirdi. Bir süre sonra O'nu getiren trenin bayraklarla, defne dallarıyla süslenmiş lokomotifini görülürdü. Kalabalık dalgalanırdı birden. Yüzlerde tatlı bir gülümseyiş belirir, çılginca alkışlanırdı. Kimi zaman vagonun penceresinde, kimi zaman da vagonun arka balkonunda olurdu. Kıbarlığı, çekiciliği, güzel görüntüsü bir başkılığını anlatırdı görenlere. Özellikle öğrencilerin alkışlarına, hayran bakışlarına başını hafifçe eğerek karşılık verirdi. İnsancıl, sevecen bakışlarıyla. İlle de öğrenciler son vagonun ardından koşarlardı... olanca güçleriyle. O'na yetişecek, O'na ellerini sürecektir, O'nu tutacak gibi... Uzun bir süre O konuşulur, O anlatılırdı, trenle gelen günlerinin ardından. Uzayıp giderdi O'nunla ilgili konuşmalar. O'nu getirip götüren, uzayıp giden tren yolları gibi...

Anayurdun demir ağlarla dört bir baştan örüldüğü günün coşkulu marşla söylendiği o yıllarda Ortaokula giden bir öğrenci:

- "O'nu Ankara'da görmelisiniz. İzci olarak Ankara'ya gitmeli, Cumhuriyet Bayramı resmi geçidinde katılmalısınız" derdi.

Anadolu izcilerini getiren trenler o yıllarda arka arkaya gelirdi Ankara'ya. Tren düdüğünün seslerine, izcilerin boru ve trampet sesleri de karışırdı. Geldirdi İzmir treni, çekirdeksiz üzümleri, boruları ve trampetleriyle. Trabzon izcilerinde fındık, Adana izcilerinde pamuk kozası, Aydın izcilerinde yemiş, Bursa izcilerinde ipek, boru ve trampetler bulunurdu.

Tören alanına çıkmadan bekleyen, Anadolu'nun dört bucağından gelen izciler, hemen o anda dostluk

bağı kurarlardı. Sonra borularının ve trampetlerinin seslerine yansırı bu dostlukla, birliktelik.

Bayramın kutlandığı alana Mustafa Kemal gelince ortalık alkıştan inlerdi. O, yerini alınca Cumhuriyetin askerleri, Cumhuriyetin izcileri geçmeye başlardı. Onların ardından Ankara demircileri, bakırcıları, arabacıları, terzileri... zanaatçılar geçirdi arabalarla bir bir.

Geçit törenine emeğin sevinci karışırdı. Alınlardan dökülen kutsal damlaların şekillendirdiği ürünlerle. Köylüler, atlılar, izciler, öğrenciler, askerler, paraşütçülerle coşkulu yaşanırdı o yılların Cumhuriyet Bayramları...

Trenle gelen bayramın coşkusunu giden tren alır götürürdü, izcilerle Anadolu'ya. Bağımsızlığın türküsünü tüttüre tüttüre. Ortaokula gitmek, sonra da izci olarak Ankara'ya varmak. Geçit törenlerinde O'nun önünden geçmek. Çağrışımlarla, Türk Kurtuluş Savaşının barut kokularını duyarak bayramı yaşamak. Bayraklara, defne dallarına, borulara, trampetlere sarılmış Başkent Ankara'nın o havasını solumak. Sonra yine dönmek memleketlerine. Coşkuyula, gururla arkadaşlarına anlatmak gördüklerini... Her gece böylesi düşsel duygularla girerdi o yıllar öğrenciler yataklarına..

* * *

İlkin her dilde anlaşılın trenin uzun uzun çalan düdük sesi duyuldu. Sonra da özel treni göründü beyazlığı ve maviliğiyle. O gün kalabalık bir grupla gelmişlerdi Diyarbakır'a.

ATATÜRK, istasyonda kendisini karşılayan kalabalığa seslenerek onlara teşekkür etti. Sonra kenti gezdi bir baştan, bir başa. Nakış nakış işlenen bir kale kapısı ilgisini çekti. Tarihi varlıkların korunarak çevrenin düzenlenmesi önerisinde bulundu. Daha sonra Halkevinde düzenlenen konsere gitti. Oradan da geceyi geçirmek üzere o yılların Diyarbakır Valisi Mithat Bey'in vali konağına gidildi. Burada da içgüdüsel bir hareketle çocukların çevresinde olduğu gözlemlendi. Gecenin bu yarısında, onca işler arasında vakit bulup değişik yaştaki iki çocukla yakından ilgileniyordu O.

Abla Nurhan, İlkokul beşinci sınıf öğrencisiydi. Nurhan, matematik ödevini yapmanın güçlüğü içerisindeydi. ATATÜRK, Nurhan'ı yanına çağırdı... dersleriyle ilgilendi, ödevlerini birlikte yaptılar. Özellikle o yıllarda, matematik terimleriyle işlemler arasındaki bağlantı dil yönüyle öğrenciler tarafından güçlükle anlaşılıyordu. Anlamaksızın ezbere dayanıyordu öğrenilen terimler.

Örneğin ;

Amâl-i erbaa:	Dört işlem,
Cem	: Toplama,
Tarh	: Çıkarma,
Darp	: Çarpma,
Taksim	: Bölme,
Müvazi	: Paralel
Müselles	: Üçgen

olduğunu, Nurhan'la birlikte o gece orada bulunanlar da öğrendi Başöğretmen ATATÜRK'ten. O gün, bu gündür matematik terimleri böyle Türkçe olarak söylenmektedir.

Ertesi günün sabahında vali konağından ayrılan konukları uğurlayanlar arasında Nurhan da vardı. Kapı önünde otomobile bineceği sırada Nurhan koşarak O'nu selamladı, elini öptü.

ATATÜRK Nurhan'ın saçlarını okşayarak:

- *Allaha ismarladık yavrum. Artık beni unutmayacaksın değil mi?*

- *Hayır ne mümkün.*

- *Fakat söylediklerimi de unutmayacaksın değil mi?*

- *Elbette.*

Daha sonra cebinden çıkardığı altın dolmakalem Nurhan'a uzatarak:

- Bunu kullanırken beni hatırlarsın, diyerek Nurhan'a armağan etti.

Nurhan'ın yaşamı boyunca çok ama çok kalemleri oldu. Ama, Ata'sının armağanı olan o kalemin hep ayrı yeri olmuştu Nurhan'ın yaşamında. Ne zaman o kalemi eline alsın o günü anar, o geceyi düşünürdü... her defasında yeniden yaşarcasına.

Bir de o gece kendisine öğretilen Türkçe terimleri hiç unutmadı. Onun için de artık matematik anlayabileceği terimlerle daha anlaşılır, daha kolay olmuştu.

HESAPLAŞMAK

Zeki HAFIZOĞULLARI

Gurbette Kalan Ağınılılara

Gün sonu
Hesap görme zamanı

Kalan akşam güneşi

Tutkusu
Tutsaklığı olmuştu

Anlamadı

Özgürlük
Meğer hiç olmamış

Fark etmedi

Özlemi
Sokaklarda yitip gitmekti

Olmadı

Başarı
Heveslerini kovalamaktı

Bedeli ağır oldu

Sevgi
Çakırdikeni yüreğinde

Yakaramadı

Gurbet
Benliğine sindi

Çoraklaştı

Artık
Akşamın dar vakti

Hesap bitti

Geride
Sıla özlemi kaldı

Güllük/08.08.2009

ATAM, ORDA KÖY KALDI MI UZAKTA?

Dr. A. Nihat DÜNDAR

Takılı kalmış aklımın bir köşesine, genelde çocukların söylediği bir şarkı:

*“Orada bir köy var uzakta.
Gitmesek de, görmesek de
O köy bizim köyümüzdür.”*

Dostlarımla paylaştığımda gördüm ki, herkesin bir köyü var aklına takılı kalan. Köyde doğmamış, orada büyümemiş ama gene de, geçirdiği kısa ama mutlu dönemler birleşmiş, büyümüş, içini bir köy özlemi sarmış. Aslında takılı kalan şey eskiye bir özlem, yitirdiklerimizi arama...

Ben de bir köyde dünyaya gelmedim. Elazığ'ın; Ağın İlçesinin, Akpınar (Andiri) Mahallesi'nde doğdum. İlkokulu Malatya'nın Arapgir ilçesinde, ortaokulu Malatya Turan Emeksiz Lisesi'nde tamamladım. Vakit bulunca tatillerde hep Ağın'a kendi düşüncemize göre tanımladığımız, köyümüze koşardık. Evimiz, bağımız, bahçemiz vardı çok şükür. Sabah horoz sesleriyle uyandığımızda evde bugün moda olan ve aranan organik unla yapılmış, pişirilmiş taze ekmeğe üzerine kaymağı yayar, taze peynir, bahçeden toplanmış taze salatalık, domates, tavuğumuzun o gün yumurtladığı taze yumurta ile kahvaltımızı yapardık.

Bütün gün bize verilen işlerle meşgul olur, bahçelerde oynar, akşam hava kararınca eve girer, çoğu kez de yemek sonrası uyuya kalırdık. Elektrikimiz, televizyonumuz yoktu. Tüm dünyamız köydü. Oradaki haberleri duyar, onlarla üzülür, onlarla sevinirdik ama köyümüzde mutlu yaşadık...

Benim hatırladığım, köyde herkesin bir evi vardı. Kiracılık neymiş sonradan kentlerde öğrendik. Benim köyümde herkesin bahçeleri vardı. Bahçelerde her türlü sebze, meyve... Domatesi dalından kopardığımda, inanılmaz

bir koku yayılırdı etrafa, salatalığı ısırduğumda enfes bir tat kalırdı ağızda... Çevremde yorgun ama güler yüzlü insanlar vardı. Hepsi inanılır ve güvenilir insanlardı... Ses tonundan, bakışından, size sarılışından sevgi ve saygısını anlardınız insanların.

Evlerde her gün mis kokulu, kepekli ekmekler pişirilirdi. En yoksulunun bile bir keçisi veya koyunu, iki tavuk, bir horozu bulurdu.

Kuş sesleriyle uyanır, bahçelerde doyasıya oynardık. Akşam evimizde uzun sohbetler olur, hikâyeleri, öyküleri dinlerdik. Herkese söz hakkı verilir, konuşanlar dinlenirdi. Evin reisi hep evin erkeği olarak gösterilirdi ama gerçek reisin evin annesi olduğunu tartışmasız herkes kabul ederdi. Herkesin evinde yoğurt, süt, tereyağı, yumurta, bir çuval un, bulgur, mercimek, kuru fasulye, nohut bulunurdu.

Kendi kendine yeterli bir ekonomi.

Zaten Kurtuluş Savaşı da böyle kazanılmadı mı?

İşte bizim aklımıza takılı kalan köy, böyle bir köy...

Bugün etrafıma bakıyorum da, içim sızlıyor...

Herkesin evi yok, üstelik çoğu kiracı, bazarlarının sığınacak yeri bile yok... Çok elitlerin bahçeleri var ama bahçelerde o eski sebze ve meyveler yok. Allah eksikliğini göstermesin ama domates domatese, salatalık salatalığa benzemiyor, salatalık kabak tadı veriyor. Hepsi hormonlu, büyük ve gösterişli, tornadan çıkmış gibi, ama tadı yok. Bazen acaba bizim mi ağızımızın tadı yok diye geçiriyorum içimden, ama nadiren de olsa katıksız bir köy ekmeği yediğimde ağız tadımın yerinde olduğunu görebiliyorum.

Önyargısız, temiz, dürüst, ayırım yapmadan herkese kapısını açan, evde neyi varsa misafiriyle paylaşan, günün hangi saatinde gelirse gelsin “*misafir yoldan gelmiştir, aç'tır*” anlayışıyla sofrasını kuran... Yoldan geçenlere bile bir ayran ikram eden, sayılamayacak kadar çok nitelikleri olan o köylüler... Hoş geldiniz diyen, elinizi öpüp alnına koyan küçükler, sarıldığında sıcaklığını hissettiğiniz güven duyduğunuz büyükler... Hemen itiraz edenleri, “*bizim evimizde hâlâ öyle*” diyenleri duyar gibi oluyorum. Ama dikkat etsinler el öpenlere, onların çoğu el öpmüyor, çenesini vuruyor, öpmüş gibi gözüküyor. Birbirlerine sarılanlar, aslında özlem gidermek için değil usulen sarılıyor. Öpen dudaklarına bakın öpmüyor, havayı öpüyor...

Her şey değişti... Köy, köy olmaktan çıkmış, köye benzemiyor. Evde ekmek yapılmıyor. “Kuş gribi” horoz ve tavuklarını götürmüş, buzdolaplarında hormonlu yumurta, meyve ve sebzeler... Kilerler yok olmuş, bahçelere evler yapılmış, ağaçlar, kuş türleri tükenmiş, sular kurumuş, keneler öldürücü olmuş...

Köylerin büyük çoğunluğu kentlerin olumsuz yönlerini alarak kentleşmiş...

Kendi kendine yeterli ekonomi anlayışı kaybolmuş. Başkalarına muhtaç. Parası varsa satın alıyor, yoksa alamıyor. Köyler de, köylüler de değişmiş, farklılaşmış. Kentte yaşayanlar gibi köylünün de satın aldığı az miktarda yumurtası, unu, makarnası, günlük yetebilecek ekmeği var.

Fırıncılar toplu bir grev yapsa, kendi kendimize ne kadar yeteriz, doğalgazımız kesilse neyle pişiririz, ne yeriz, neyle ısınırız diye düşünüyorum.

Etrafıma bakıyorum; sabah koştura koştura işine giden, akşam aynı şekilde işinden evine dönen, sonra yemek yiyen, hiç konuşmadan televizyonda bir dizi seyredirken koltukta uyuyakalan insanlar. Bunlara **aile** diyor-

lar. **İletişim** yok, yalnızca para kazanmaya ve harcamaya çalışan birbirinden kopuk insanlar... **Para** her şey olmuş, **söz** ve **güvenlik** önemini yitirmiş, **doğru** ve **dürüstlükten** bahsediyor herkes ama **doğru** ve **dürüstün** önemi kalmamış, sarmış her tarafı **günlük yaşayan** insanlar... Çocuklarımıza, torunlarımıza nasıl bir dünya ve anlayış bırakacağız... Söyledikleri farklı (kulağa hoş gelen), uygulamaları farklı. Bu ikiyüzlü insanlara küçükler ne kadar daha itaat ederler, örf, adet ve geleneklerimiz bu anlayışla sürer mi, sürdürülür mü? İçimi acıtıyor gördüklerim, yaşadıklarım, düşüncelerim...

Kentleşme kuşkusuz kaçınılmaz. Değişim ve gelişmeye karşı da değilim. Ama Allah vermiş. Cennet gibi bir vatanımız var. Akan sularımız, doğal kaynaklarımız, verimli arazilerimiz... Her şeyimiz var ama biz daha çok **tüketim toplumu** olduk gibi geliyor bana. Ne sahip olduklarımızın kıymetini yeterince biliyoruz, ne de iyi bir planlamayla sektörleri destekleyebiliyoruz...

İnşallah eskiyi aramaz, yalnızca benim gibi özlem duyarız... Bu, mesleğimiz ve ülkemizin huzur ve güvenliği için de çok önemli.

* * *

“*Köylü milletin efendisidir*” diyen, “Has-ta Adam”dan (!), kendi ayağı üzerinde durabilen yeni bir nesil yetiştiren ve bizi bugünlere kavuşturan, varlığımızı borçlu olduğumuz, eserleriyle yaşayan ve ilelebet yaşayacak olan **Büyük Önderimiz ATATÜRK**, 71 yıl önce naçiz bedeniyle aramızdan ayrıldı. O’nu, silah arkadaşları ve şehitlerimizi rahmetle bir kez daha anıyorum.

Geçmişi olmayanın geleceği de olmazmış. Geçmişimize saygı duymalı, vefalı olmalı ve vatanımız, milletimiz için daha çok çalışmalıyız... Onların haklarını helal ettirebilmek, insanlığımızdan utanmamak için... Çocuklarımıza torunlarımıza bırakacağımız dünya mirası için...

VIVALDİ ZÜLFO

Yılmaz ODABAŞI

1950’li ve 1960’lı yıllarda Diyarbakır’ın Ergani, Çermik, Çüngüş ilçelerine bağlı köylerin kavruk, yoksul çocukları, ya köylerindeki ilkokulu bitirerek öğrenimlerini tamamlamış veya Ergani’de, civardaki tek orta dereceli okul olan Dicle İlköğretmen Okulu’nu bitirip öğretmen olmuşlardır.

O yıllarda Türkiye’deki üniversiteler bir elin parmakları kadar az ve uzakmış. Üstelik öğretmen olmak, o dönem, henüz halkın yüzde 50’sinin okuma yazma bilmediği bir dönemde çok daha saygınmış. Benim de birçok yakınım, vefat eden babam ve dayılarım, neredeyse yarım gün Çermik’ten Ergani’ye yaya yürüyerek Dicle İlköğretmen Okulu’nda öğrenim görmüşler.

Hikâyeci ve senarist Osman Şahin, yazarlığına ve dostluğuna önem verdiğim bir ağabeyimdir. 1989 yılında imzalayıp Diyarbakır adresime gönderdiği *Ay Bazen Mavidir* adlı hikâyeye kitabında yer alan “Bozkırda Vivaldi” adlı nefis hikâyesinde, Ergani demiryolunda kaval çalarak dilenen yoksul ve kör bir dilencinin, Vivaldi Zülfo’nun öyküsünü anlatıyordu.

Her gün demiryolunda kaval çalan Zülfo, Dicle İlköğretmen Okulu öğrencilerinin oradan gelip geçtiklerinde rastlayıp pek ciddiye almadıkları biridir. Okulun müzik öğretmeni M. Kurtdemir ise, yoksul ve köy çocuklarından oluşan öğrencilerine Beethoven, Vivaldi ve Brahms dinleten ve öğrencilerine piyano, keman çalan gerçek bir müzik öğretmenidir.

Evlerinde dengbejleri, çoban kavallarını veya radyolardan Nuri Sesigüzel ve Müzey-

yen Senar’ları dinleyen Dicle İlköğretmen Okulu’nun yatılı öğrencilerinin müzik öğretmeni M. Kurtdemir, okulun mezuniyet töreni gecesinde sahneye bir halk sanatçısının geleceğini söyleyerek birden Erganili dilenci kör Zülfo’yu, ellerinden büyük bir saygıyla tutarak sahneye çıkarır.

Öğrenciler şaşırıp tepki gösterdiklerinde, üç yüz kişilik yemekhanede öğrencileri bu halk sanatçısını saygıyla dinlemeye davet eder.

Ve kör Zülfo kavalına abanır... Yüreğindeki çığlıkları kavalına üfledikçe salondakiler taş kesilirler. Alnına ter biriken Zülfo, bir saat boyunca soluksuz üfler kavalına... Onun kavalı bozkırdaki Vivaldi’dir. Her gün demiryolunda kaval çalıp dilenirken gördükleri Zülfo’yu, öğrenciler ilk kez dikkatle dinleyince çok sarsılırlar...

Zülfo’nun kavalı sustuğunda, öğrenciler hep birlikte onu ayakta alkışlarlar. Hayatında ilk kez alkış alan Vivaldi Zülfo, o gece ağlayarak ayrılır sahneden. Müzik öğretmeni M. Kurtdemir, öğrencilerine, Zülfo’nun, “Adı sanı olmayan gerçek bir halk sanatçısı” olduğunu söyler...

Bu hikâyeyi çok etkilenerken okuduktan sonra, kitabı kitaplığıma bırakıp gündelik yoğunluğularıma koyulmuştum.

Bir gün Diyarbakır’ın Mardinkapı semtinde, köylerden getirilip stüdyosuz, bandrolsüz üretilen dengbej kasetlerinden birkaç tane alıp evime getirmiştım. Aldıklarım arasında, üzerinde çalanın adı sanı yazılmayan bir kaval ka-

seti de vardı. Kaseti kasetçalara koyup, ezgilerinin ne güzel olduklarını düşünüp bütününü dinlemek üzere keyifle ayaklarımı uzattığımda, bitişik odadan anamın hıçkırıklarını duyunca kalkıp yanına gittim. Anam hiçbir açıklama yapmıyor, sadece ağlıyordu.

Babam, onu despotluğuyla yıllarca güttüğü için anamda bir koyun psikolojisi olabileceğini ve kaval sesine bu yüzden ağladığını düşünmeye başlamıştım ki, kan çanağı gözleriyle sessizce hıçkırarak anlatmaya koyuldu:

“Ben bu kavalı tam 28 yıl önce Ergani demiryolunda dinlemiştim. Bu kör Zülfo’nun kavalıdır oğlum. O yıllar baban Dicle İlköğretmen Okulu’nu yeni bitirmiş, tayini Konya’nın bir Çerkez köyüne çıkmıştı. Kucağımda sen ve yükümüz bir kat yataktı. Hayatımda ilk kez köyümden çıkıp çok uzaklara gidiyordum. Daha on beş yaşında bir anneydim. Ergani’den Konya’ya gitmek üzere trene bindik. Ben kompartımda çevreme korkuyla bakınırken, baban alışveriş yapıp döneceğini söyleyerek dışarı çıkmıştı. Kucağımda sen vardın. O an birden şimdi çaldığın bu kaval sesiyle hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Sen de ağlamaya başlamıştın. Sonra trenin düdüğü acı acı ötmüştü ve yola koyulmuştuk.”

“Bu kaval sesi, benim için bir gurbet çığılığıdır, çocukken anne oluşumdur; yitirdiğim gençliğim, yitirdiğim düşlerimdir” dedi...

Anamın söyledikleriyle anlamıştım ki, aldığım kasetteki kavalı çalan, Osman Şahin’in hikâyesindeki Vivaldi Zülfo’dan başkası değildi. Hemen kasetin bir nüshasını Osman Şahin’e postaladım. Aynı günlerde aldığım uzun yanıtında minnet duygularını iletiyor ve onu kör Zülfo’nun kasetiyle anılarına taşıdığım

için yüzlerce kez teşekkür ediyor, anamı ve beni İstanbul’daki evine konuk etmek istediğini de ekliyordu.

Sonra Vivaldi Zülfo’nun hâlâ Ergani’de, kötü koşullarda yaşadığını öğrendim. O günler hem çok yoğun, hem de sıkıntılıydım. Ergani’ye gidemedim, ama o dönem çıkan günlük Gündem gazetesinin Diyarbakır bürosu çalışanlarına onu anlatıp, bir haber yapmalarını rica ettim.

28 Nisan 1993 tarihli Gündem gazetesinde, üzerinde “Profilo” yazılı mukavva kutuların üzerinde, tek odalı bir evde yaşayan Zülfo’nun haberi, “Ergani’de Bir Vivaldi” başlığıyla çıktı. Artık yaşlılıktan konuşamıyor, sorulara yanıt veremiyormuş. “*Tek parti döneminde Hoşan ovasının, Hilar mağaralarının, Çayönü kabartmalarının; kısaca susturulmuş bir tarihin ve halkın çılgınlıklarını kavalıyla çalan Zülfo veya bir diğer adıyla Hafız*” diye yazıyordu gazete: “88 yaşında, yüzünde talaun paletleri ve postalları var. Yüzü Ararat dağı gibi heybetli. Ama artık kaval çalamıyor” diye yazıyorlardı...

Daha sonraki yıl Ankara’dan Diyarbakır’a gidişimde, minibüsle Ergani’ye geçip, ona vermek üzere ayırdığım bir miktar parayla Ergani Bakur mahallesinde “halk sanatçısı” Vivaldi Zülfo’yu aradım.

Bir mahalle bakkalına, onu “kaval çalan Zülfo” diye sorduğumda:

“Dilenci kör Zülfo mu? Ölüp kurtuldu dilenmekten” dedi...

Sevginin Herkesten Şikâyeti Var kitabından.

NEVZAT EFENDİ’NİN KAZLARI

Nevzat GENÇOSMANOĞLU

AĞIN Düşün ve Sanat Dergisi’nin Temmuz-Ağustos 2009 sayısında, rahmetli Kortikoğlu hakkındaki yazıyı okuyunca onunla ilgili bir anımı hemşerilerimle paylaşmak istedim.

Yanılmıyorsam 1958 veya 59 yılları idi. Ben o zaman Ağın’da Nüfus memuru idim. Ağaçların sarı yapraklarını savurduğu pırl pırl bir sonbahar sabahı, daireme gitmek üzere hazırlandığım sırada, Tataragaşı Mahallesi’ndeki evimizin kanatlı kapısının hızlı hızlı çalındığını duydum. ‘Hayırdır inşallah, bu saatte kim olabilir?’ diye merakla üst kattan inerek kapıyı açtım. Karşımda, Kortikoğlu namıyla herkesin tanıdığı o sevimli İbrahim Dayı vardı. Herhalde Nüfusta acele görülmesi gereken bir iş olduğunu tahmin ederek merakla, “Hayrola İbrahim Dayı bir işiniz mi var?” diye sordum. Boynunu bükerek, mahcup ve hafif bir sesle, “Nevzat Efendi, senden bir ricam var” dedi. “Buyur İbrahim Dayı, emrin olur, ne demek.” Kulağıma doğru eğilerek kimsenin duyamayacağı bir sesle, “Bana bir teneke gaz (gazyağı) veresin. Parasını peşin vereceğim.” Birdenbire ne demek istediğini anlayamadım. “Hayrola İbrahim Dayı, ne gazı, bende gazyağı ne arasın!”

O zamanlar sıkıntılı yıllardı. Birçok şey karaborsada satılırdı. Kimin ne sattığı belli olmazdı. Benim de karaborsa gazyağı sattığıma inandırılmış olacak ki kapıma gönderilmişti. “Bak Nevzat Efendi... Ben seni severim. Sende varmış. Kimseye söylemem. Sende olduğuna yemin ettiler. Karanlıkta kaldık, vallahi kimseye söylemeyeceğim.”

O şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemedim. Bende böyle bir şey olmadığına İbrahim Dayıyı bir türlü inandıramıyordum. “Peki İbrahim Dayı, bende gaz olduğunu size kim söy-

ledi?” diye sordum. Bir süre düşündükten sonra, “Sende gaz olduğunu bana söyleyen, vallahi billahi Nevzat’ta gaz var diye yemin de etti” diye cevapladı. Fakat kimin söylediğini de bir türlü söylemek istemiyordu.

Bu sefer ben, canım sıkıldığı için bana böyle bir iftirayı kimin yakıştıracığını merak ederek, öğrenme isteğimi ısrarla sürdürdüm. Söylemek istemediyse de, belki bir teneke gaz koparabilirim düşüncesiyle, çaresizlikten kulağıma eğilerek, “Kadıyoran Memet” demez mi!

Kadıyoran’ın adını duyunca ortalığı çınlatan bir kahkaha salıverdim. Benim bu kahkaha sesime, yanı başımızdaki avluda sabah yemlerini bekleyen bir çift kaz, vakvak sesleriyle sanki cevap verdiler. İbrahim Dayının kolundan çekerek avlunun kapısını açtım ve bir çift kazı göstererek, “Kadıyoran’ın yeminle bende bulunduğunu söylediği gaz, işte bu kazlar. Yemini de doğrudur. Kadıyoran böyle muziplikleri kaçırmaz. Size de yapacağını yapmış...”

Kortikoğlu İbrahim Dayı hayal kırıklığı ve Kadıyoran’a ne şekilde bir muziplikle karşılık vereceği düşüncesi ile başını sallayarak, “Ula Memet, ben sana gösteririm” diyerek ve benden de özür dileyerek evden ayrıldı.

Ben de üstümü başımı giyinerek hazırlığımlı tamamladım. Daireye doğru gittiğimde, eski Hükümet konağının önünde Kadıyoran Mehmet Dayı kendi başına dolaşıyordu. Beni görünce, “Kortikoğlu gaz almaya geldi mi?” sorusuyla birlikte kıs kıs gülmelerini de sürdürüyordu.

Ağın toprağının yetiştirdiği bu iki nüktedan insanımızın daha nice nükte ve muziplikleri anılarımızda yaşayacaktır.

Her ikisini de saygı ve rahmetle anıyorum.

HOZAKPUR

İsmail N. BEYDEMİR

Karadağ'a çıkıp, türkü söyledim,
Beni iyi bilen, hayran Hozakpur,
Sevgin kaynaklaştı, ben böyle dedim,
Sana gelem, bayram ola Hozakpur,
Tüm düşüncem, hayran dola Hozakpur.

Ağın yöresinde, çok ünün vardır,
Holoz ortasında, göbek Hozakpur,
Hasbahça yolların dolandır, dardır,
Halk bilimi, sende öbek Hozakpur,
Çavuş dayımız yok, nedek Hozakpur.

Gurtgolu'ndan, kurtlar köye iner mi?
Her dalında bülbül öter, Hozakpur,
Seni bilen, özlemine yener mi?
Şenliğin şenliksiz biter, Hozakpur,
S. Korkmaz burnumdan tüter, Hozakpur.

Sulaklardan, kara yeller esende,
Bomboş zuvakların, güzel Hozakpur,
Yerip yeten, senden gidip, küsende,
Çeje'li-Ağa'lı, özel Hozakpur,
Hani nerde, Nevzat Özel, Hozakpur?

Yenipahar, pınar olmuş da çağlar,
Kavakları sıra sıra, Hozakpur,
Okulun boşalmış, tüm yören ağlar,
Yüreğin sanki bir çıra, Hozakpur,
Hüseyin Yücel'siz, kara Hozakpur.

Bahar gelir, menemşeler yeşerir,
Güzel günlerine erer, Hozakpur,
Karadağ'ın kütükleri, geç erir,
Holoz otlarını serer, Hozakpur,
Karataş'sız rengin söner, Hozakpur.

Küşne yolu dik, yukarı çıkılmaz,
Yaşamı bin yılı bulan, Hozakpur,
Ergönül gardaşsız, türkü yakılmaz,
Gönlünü yaslasa salan, Hozakpur,
Hayrullah Çeje'siz kalan, Hozakpur.

Kum Çukuru'n, keklik-tavşan yatağı,
Çıkılmaz burlara, kolay Hozakpur,
Her yere iz koymuş, ölüsü sağı,
Paslanmış gönüle, kalay Hozakpur,
Çırpıcı Dayı'sız halay, Hozakpur.

Kime ne diyelim, gelenler gider,
Bin dostum-bin anım olan, Hozakpur,
Adam sevdiğine, esenlik diler,
Ağarmış saçını yolan, Hozakpur,
Ölü-diri dostla, dolan Hozakpur.

Bağlarında, bağdamları, saraplar,
Nohut tarlaların talan, Hozakpur,
Her şenlikte, çağalarını toplar,
BEYDEMİR der, yaşam yalan Hozakpur,
Deli İbrahim'siz kalan, Hozakpur.

1978 – Ağın

TÜRKÇEMİZ ÜSTÜNE

Nihat ASYALI

(Geçen sayıdan devam)

Türk dilinin söz varlığını oluşturan deyimler ve atasözleri de dilimizin zenginlik kaynaklarındandır.

Deyimler; belli bir durumu, oluşumu dile getirirler. Kendi anlamları dışında kullanılan sözcüklerle güçlü bir anlatım sağlarlar.

Dilimizin deyimleri; son derece yalın anlamı, incelikli, nükteli yapıları ile şaşırtıcı güzellikte dil varlıklarıdır. Birkaç örnek görelim: “sır küpü”, sır taşıyan kişiler için kullanılır. Bir de şöyle bir deyim vardır. “Ağzı sıkı”, bu da sır tutan kişiyi anlatır. Ama bu deyimde sır saklamayı vurgulayan bir anlam inceliği var. “Ömür törpüsü”, birini sıkıntıyla, üzüntüyle yıpratana bir iş veya bir kişi için söylenir. “Çocuk oyuncuğu”, bir işin kolaylığını anlatan deyim. Bir işi küçümsemek anlamına da gelebilir.

Anlamalarını açıklamadan birkaç güzel örnek daha verelim. Merak edenler ‘Deyimler Sözlüğü’ ne bakabilir. İşte örnekler: Kirli çıkı, eli sopalı, cebi delik, gözü kara, şamar oğlanı, fındık kurdu, şeytan çekici, yorgun argın, şaka maka, yarım yamalak, kafese koymak, tadı damağında kalmak, deveye hendek atlatmak, dengi dengine, kılı kırk yarmak...

Bir başlayınca insan bırakamıyor. Deyimlerimiz o kadar çekici, o kadar etkili...

Türkçemizde yaklaşık sekiz bin belki de daha çok deyim ve atasözü var.

Atasözlerimiz de söz varlığımızın vazgeçilmez değerleridir.

Atasözleri, Türk toplumuna yüzyıllar boyu edindiği deneyimleri, Türk insanının dünya görüşünü yansıtan sözlerdir. Türkçenin anlatım gücünü ve inceliklerini de ortaya koyan söylemlerdir.

Şimdi Atasözlerimizden de birkaç örnek verelim. Ancak bu örnekleri de burada açıklamayalım. Onlar öyle yalın ve ustalıklı oluşmuştur ki, nasıl olsa, dinleyen kolayca anlar. Ama anlamayan olursa, ‘Atasözleri Sözlüğü’ ne bakarak merakını giderebilir. İşte birkaç örnek: “Çivi çiviye söker.”, “Göz görmeyince gönül katlanır.”, “Eski dost düşman olmaz.”, “Balık baştan kokar.”, “Gün doğmadan neler doğar.”, “Mızrak çuvala sığmaz.”, “Zor oyunu bozar.”, “Denize düşen yılana sarılır.”, “Her koyun kendi bacağından asılır.”, “Sabreden derviş muradına ermiş.”, “Akıl yaşta değil baştadır.”

Atasözlerimizin çekiciliği de bizi peşinden sürüklüyor.

Dil için zenginliğin bir göstergesi de o dildeki eş anlamlı sözcüklerin, deyimlerin çokluğudur. Eş anlamlılıkta; bir kavramla ilgili sözcükler, deyimler birbirinden küçük anlam farklarıyla ayrılırlar.

Türkçe, eş anlamlılık bakımından da zengin bir söz varlığına sahiptir.

Prof. Doğan Aksan’ın ‘Türkçenin Zenginlikleri, İncelikleri’ kitabından alınan örnekler; dilimizin eş anlamlılık bakımından da ne kadar zengin olduğunu göstermektedir.

Örneğin “küsmek” sözcüğünü ele alalım ve aynı kavram alanına giren eş anlamlı sözcüklere bakalım. Küsmek-darılmak-gücenmek-alınmak-incinmek-kırılmak-bozulmak... Yine aynı kavram alandaki deyimleri de şöyle sıralayabiliriz. Hatırı kalmak-kalbi kırılmak-gönül koymak-ağına gitmek-araları açılmak-aralarından kara kedi geçmek-yüz çevirmek-kişiyi defterden silmek...

Görüldüğü gibi; bir kavramın küçük anlam farklarıyla birbirinden ayrılan çeşitli söz-

cükleri ve deyimleri Türkçenin anlatım gücünü nasıl da yükseltmektedir.

Ayrıca; dilimizin söz varlığını oluşturan öğeler arasında “kalıp sözler” i de saymıştık. İnsan sürekli kullana geldiği sözcüklerin etkisi ve öneminin ayırdına varıyor. Ne zaman ki, bu sözcüklere dikkatini çevirip incelemeye başlıyor... O zaman o sözcüklerin iletişimde ne kadar gerekli ve önemli olduğunu anlıyor. Kalıp sözler de böyle... Ağzımız alışmış kullanıveriyoruz. Öylesine; ağızdan çıkan bir söz işte, diyebiliyoruz. Oysaki, sözleri yakından incelediğimiz zaman, bunların Türk toplumunun kültürüne ışık tuttuğunu, gelenek ve göreneklerini yansıttığını anlıyoruz

İletişimde, insanlar arasındaki ilişkilerde nasıl bir görev yaptığını kavriyoruz. Şu örnekler bakarsak bu kalıp sözlerin dilimizdeki işlevini hemen yakalayabiliriz. Günaydın, Allah’a ısmarladık, kolay gelsin, teşekkür ederim, güle güle, sağlıcakla kalın, Allah başışlasın, sözünü balla kestim, üzerinize sağlık, sizden iyi olmasın, Allah kavuştursun, Allah kabul etsin, ömrüne bereket, zahmet oldu, Allah razı olsun, yolunuz açık olsun, yine buyurun... Bu kalıp sözler de uzayıp gider.

Dilimizi inceledikçe insan sevinç duyuyor, övünç duyuyor... İnsan coşkuya kapılıyor. Ayrıca, bu güzelim dilimize uyduruk Amerikanın son yıllardaki saldırısı karşısında umursamazlık gösterenlere, bu saldırıya alet olanlara karşı öfke ve isyanla doluyor. Neyse, dilimizin güzelliğini anlatmayı biraz daha sürdürelim.

Prof. Doğan Aksan’ın ‘Halk Şiirimizin Gücü’ adında bir kitabı daha var. Daha önce de söylediğimiz gibi, tarih içinde dilimizin uğradığı saldırılara karşı koyan, dilimize sahip çıkıp onu binlerce yıldır yaşatan, geliştiren Türk halkının bu savaşta en önemli silahı, ana diliyle yarattığı şiirleri, türküleri, masalları, öyküleridir.

İşte, Prof. Doğan Aksan’ın sözünü ettiğimiz kitabından örnekler vererek halk şiirimizin gücünü ortaya koymaya çalışalım.

Türk halk şiiri; halk şairlerinin ürünleri ve Anonim, yani; yazarı, yaratıcısı belli olmayan şiirlerden oluşur. Halk şiirimizin en yaygın başlıca türleri olarak manilerden, türkülerden, koşmalardan söz edebiliriz.

Halk şiiri türlerinin ortak özellikleri şöyle; bu şiirler içten geldiği, içten doğduğu gibi söylenmişlerdir. Genellikle saz eşliğinde söylenirler. Halk şiirinde hece ölçüsü yaygındır.

Anonim halk şiirimizin başta gelen türü manidir. Maniler, az sözle çok şey, duygu ve düşünceleri az söz içine sığdırmış kısa şiirlerdir. Manilerde, halkımızın içtenliğini, duygusallığını ortaya koyan, kimi zaman sosyal konuları işleyen çok başarılı ve güçlü örnekler vardır. Maniler, genellikle duygusal dörtlüklerdir.

Şu mani, içtenlik ve inceliğin çok etkileyici bir örneğidir:

*“Gök güvercin olayım
Gergefine konayım
Avcı çıkıp vurursa
Dizlerinde öleyim”*

İki örnek de Elazığ’dan:

*“Saçımı üç böldüler
Bölük bölük ördüler
Yazık bu genç ömrüme
Bir soysuza verdiler”*

*“Gülüüm, kurutmam seni
Suda çürütmem seni
On yedi yıl görmesem
Yine unutmam seni”*

Önümüzdeki sayıda maniler üstüne söyleyecek birkaç sözümüz daha olacak.

(Devam edecek)

ELAZIĞ'A İLK GİDİŞİM

Orhan ERCAN

Annemin dedeleri Tokat'ın Niksar İlçesinden Ağın'a geldikleri için soy isimlerini oradan almışlar. Dedem Hüseyin Niksarlı daha 4 yaşında iken, babası Hasan Dedemiz seferberliğe gitmiş ve Hasan Kale'sinde şehit olmuş. Annesi ve babaannesi o zamanlar hayatta imiş. Hasan Dedenin eşi Adile Nine ile kızı Emine, birlikte çocukları büyütmüşler. Mahallede hep babaannenin sözü geçermiş. Arazileri çokmuş ve bir tane de su değirmenleri varmış. Şehit olan kocası ile birlikte ticaret ortaklığı yapan Narmikanlı arkadaşının da şehit haberini alınca, onun köydeki hanımına, "Uygun görürsen oğlun Mustafa'yı Ağın'a gönder, benim oğlumla birlikte onu da büyütelim" diye haber yollamış. Bu isteği kabul eden anne çocuğunu Ağın'a göndermiş. Adile Nine, çocukları ile birlikte onu da büyütmüş. Askerden sonra da evlendirip, Aliuşağı Mahallesi'nde bir ev alıp yerleştirmiş. Ağın'da Kürt Musto lakabı ile tanınan Mustafa Karataş, rahmetli Komiser Necip, Öğretmen Kemal Karataş ile Bedrettin'in babaları... Dedem ile dayı, yeğen gibi imişler.

Dedem PTT'ci... Çeşitli yerlerde görev yaptıktan sonra, Keban Postanesinden Elazığ Postanesine Atlı dağıtıcı olarak gidiyor. Ben henüz yedi yaşındaydım ve ikinci sınıfa geçmiştim. Anneannem haber göndermiş, Orhan'ı gönderin de dayıları ile tatili burada geçirsinler. O dönemlerde Ağın'dan Elazığ'a iki günde bir Posta arabası vardı. Ağın'ın zahmetini çok çeken Şoför Bedri Amcanın Şevrole marka otobüsü ile 1954 yılı Temmuz aylarında, sabah sekizde Ağın'dan yola çıktık. Şehir göreceğim diye çok heyecanlıydım. Yollar bir türlü bitmiyordu. Öğleye doğru Keban'a vardık. Postayı, Muavin Kadıngilin Ahmet Yılmaz Amca verip gelene kadar yolcular dinlendiler. Tekrar otobüse bindik. Ben şoförün arka sırasında ayaktaki yerimi almıştım. Virajlar peş peşe geliyordu. İlk yolculuğum olduğu için biraz sarsılmıştım, toz da vardı. Hulvenk Gediği'nden Elazığ görüldü. Atatürk'ün büstünü gördüğümde okulda öğrendiklerimizi hatırladım. Yolların kalabalığı ve evlerin çokluğu dikkatimi çekti. İçimden, ben burarlarda kayıp olmazsam iyidir dedim. Nihayet, Pağnikli Hasan Dayı tarafından işletilen Şark Otelinin iç bahçesindeki garaja girdik.

Otobüsten indiğimde İlhan Amcam ile karşılaştım. Beni kendilerine götürmek istedi. Bedri Amca, "Yooo! O bana emanet, evlerine götüreyim, sonra size gelir" dediği sırada, Güngör Dayım çıkageldi. Beraberce eve gittik. Ev, Yenimahalle'de Mezre Ortaokulu'na yakındı ve bahçe içerisinde ikinci kattı. Bedri Amcanın evleri de bizim evin karşı tarafındaydı. Büyük dayım Haluk, annesinin dayısı oğlu Kuyumcu Hilmi Modan'ın yanında çalışıyordu. Akşamüstü dedem ile birlikte eve geldiler. Beni görünce çok sevinmişlerdi.

Dedemin atları çok sevdiğini biliyordum. Sabah olduğunda; dedemin 2 fayton ile 5 atının olduğunu öğrendim. Sürücülerini onları hazırlarken gözledik, yedekte kalan atla, diğerlerini aralıklı değiştiriyorlardı. Dedem, 1957'deki at vebasası salgınından sonra fayton çalıştırmayı bıraktı.

Kahvaltıdan sonra dayımla gezmeğe çıktık. Gölçük, Saray, Aile, Köşk sinemalarının afişlerine baktık. İlk sinemaya gidişimdi. Cüneyt Arkın'ın, Malkoçoğlu filmi oynuyordu. Filmin o kadar etkisinde kalmışım ki, Ağın'a döndüğümde ağaçların üstünde daldan dala atlarken yere düştüm. Büyükbabamın kızması üzerine de o hareketleri bir daha yapmadım. Kapalı Çarşıda, İlhan Amcamın bacanağı Ramazan Demirbaş Amcanın dükkânına gittik. Elazığ'da 'Tarkan' olarak tanınırdı. Oğlu Atilla daha küçüktü. Günler bizim gezmemize yetmiyordu. Hâkim Metin Tözün'lerle komşu idik. Bazen o da bizimle gelirdi. Beraberce istasyona gitmiş ve treni ilk kez orada görmüştüm.

İlkokul son sınıftayken, öğretmenimiz Apuşmalı Hüseyin Öztürk; bizlere buharın gücü konusunda çeşitli deneyler yaptırmıştı. Okulda küçük örnek bir lokomotif vardı. Lokomotifin deposunu su ile doldurduktan sonra, yakıt yerine ispiroya batırılmış pamuğu yakıp, suyu kaynatmıştı. Elde edilen basınçlı buharı; borularla pistonu verdiğinde biyel kolu aracılığı ile tekerleklerin döndüğünü görmüş, böylelikle de trenin çalışma şeklini ve gücünü daha iyi öğrenmiştik.

İstasyon dönüşünde İlhan Amcamlara gittik. Demiryolcu Osman İlder, amcamın hem dayısı hem de kayınbabası oluyordu. Evleri bitişikti. Oğulları

Sahir ve Saim'le akşama kadar oynadık. Kıtır isminde bir köpekleri vardı.

Bir pazar günü de, Harput Yetiştirme Yurdu'nun şoförü İhsan Amca, Güngör Dayımla beni Harput'a götürdü. O zamanlar; Harput'a Yukarışehir, Elazığ'a da Aşağışehir deniyordu. Yurt Müdürü Latif Yurtçu ile dedem Hüseyin Niksarlı, eniştekayın oluyorlarmış. Ben de ona 'Büyük Dayı' diyordum. Tatil olduğu için, Yurdun talebelerinin bir kısmı yakınlarına gönderilmişti, diğerleri de yemekte veya mütalaada idiler. Büyük Dayım Aşağışehir gitmiş. Dayım ile eve gittik, Bibim Emine Yurtçu bizi iyi karşıladı. Yemekten sonra parka gittik. Vehbi Özmen Amca Harput PTT'sinde çalışıyormuş, oğlu Ünal Özmen'le parkta karşılaşınca çok sevinmiştik. Ağın'dan haberler sordu, oyuncaklarla oynamaya başladık. Ben çok hareketli idim, demirden aletlerin üzerinde cambazlık yapıyordum. Bir ara Ünal Özmen dayıma, "Hele şu yeğenine bak, Ağın'da davar önünde çıplak eşeklere bine bine alışı, nasıl da dengede duruyor!" diyordu. Ağın'da bir süre Lise müdürlüğü yapan Turan Uğraş da o yıllar Yurtta öğrenciymiş...

Ünal'la Ağın'da görüşmek üzere vedalaştık. Dayım eve gitti, ben de okulu gezip gelirim dedim. Okul bahçesindeki camdan yapılmış kamelyayı gördüm. Kapısı kilitliydi. Etrafımı dolaştım, çerçevenin birinde az bir aralık vardı, çöp ve parmak mahareti ile camı açtım, içeri girdim. Oturuyordum ki, sanıyorum bahçıvan olacak biri geldi, "Müdür görürse bize çok kızar" dedi ve beni oradan çıkarttı. Okula gittim, kapı üstünde 'Müdür' yazılı odaya girdim. Büyük Dayımın Aşağışehir gittiğini biliyordum. Kapısı kapalı olan bitişik odadan ses geliyordu ve burası Büyük Dayıların misafir odası imiş. İki oda arasındaki bölme duvarında küçük bir pencere vardı. Tabure üstüne çıkıp baktım. Büyük Dayımın kızı Nermin Abla arkadaşları ile oturmuş el işi yaparaktan konuşuyorlardı. Görünmeden indim. (Nermin Abla, sonradan Hozakpurlu Öğretmen Şeref Yücel'le evlendi.) Masanın çekmecelerini açtım, karbon kâğıdı ilgimi çekmişti. Maske yaptım, uçlarını iple bağladım, boyalı tarafı yüzüme gelmeyecek şekilde takıp aynaya baktığımda ben bile ürperdim. Sonradan öğrendim ki, okulun yerinde bazen birilerine hayalet görünürmüş. Harput'ta tekin olmayan ziyaretler olduğu söylenirmiş. Maskeli olarak tekrar tabure üstüne çıkıp baktığımda, herkes kendi hallerindeydi. Ses yaptığımda, bana doğru bakıp bir anda bağırarak, aya-

ğa kalkıp sarmaş dolaş oldukları anda, ben de korkumdan eve kaçtım. "Dayı hadi gidelim" dedim. Dayım biraz sonra, "Pikap dayımı getirmeye gidecek" dediği sırada koşarak pencereden bakayım derken masadaki kristal bardağı düşürüp kırdım. Bibim, "Dikkat edin ayağınıza batmasın" dedi. O sırada pikap gelmişti, Aşağışehir indik. Yaptığım bu muziplikten dolayı hiç kimse yüzüme gelip de bir şey söylemedi.

Dedem akşam eve geldiğinde, "Yıllık izin aldım, hep birlikte Ağın'a gidiyoruz" dedi. Otobüsle neredeyse bir günlük yolculuktan sonra Ağın'a geldik. Dedemin Murat ve Karasu'dan kestirmeden geçerek, Elazığ köylerinin postasını dağıtıp Ağın'a geldiğini çok duymuştum.

Çocukluk anılarımı yansıtmaya çalıştığım bu yazımın içerisinde, istedim ki Ağın'ın eğitim-öğretim açısından gelişmesine katkıda bulunan kişilerden de bir parça söz edeyim. İşte bunlardan birisi de 'Büyük Dayı' dediğim Latif Yurtçu'dur. Yurtçu; 1914 yılında Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nde doğmuş. Emine ve Osman Yurtçu'nun çocukları. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Elazığ'da bitirip, 1935'de Adana Öğretmen Okulu'ndan mezun olduktan sonra; 1 yıl Silifke'de, 2 yıl Darende-Bıdır Köyü'nde, 1938'deki askerliği takiben 1 yıl Edirne-Kepirtepe Köy Enstitüsü'nde görev yapmış. Becayışle Akçadağ Köy Enstitüsü'ne gelerek, burada Ağınlı Hayrullah Fırat ve Ahmet Remzi Gençosmanoğlu ile birlikte çalışmış. 1946'da Diyarbakır-Dicle Köy Enstitüsü'nün kurulmasında görev almış ve Müdür yardımcılığı yapmış. 1950'de Baskil Gezici Öğretmenliği ve Milli Eğitim Sicil memurluğu görevlerini üstlenmiş. 1953'de Harput'a atanıp, yanan Yetiştirme Yurdu binasını yeniden yapılandırıp, 5 yıl Müdür olarak çalışmış ve 24 Kasım 1958'de vefat etmiş. Elazığ Valisi Refik Kitapçıgil eşliğindeki kalabalık bir topluluk tarafından Ağın'da toprağa verilen Latif Yurtçu, 3 çocuk babasıdır.

Latif Yurtçu ve diğer Ağınlı öğretmenler tarafından, o dönemlerde Ağın ve çevre köylerinden 250 dolayında öğrenci toplanarak bunların öğretmen olmaları sağlanmış. Eğitim ordumuza kazandırılan bu öğretmenler; Ağın, Keban, Arapgir, Kemaliye, Elazığ, Malatya başta olmak üzere yurdun dört bir yöresinde görev üstlenmişler ve eğitim tarihinde iz bırakmışlardır.

Cenabı Allah'tan ölenlere rahmet, hayattakilere sağlıklı ve başarılı günler dilerim.

AĞIN ÇEŞMELERİ

Memduh SOYLU

Andiri derede göllerin mi var?
Coşkun akıp giden sellerin mi var?
Üstünde firdöndü yellerin mi var?
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Aliuşağı çeşmesi bol akar
Çınarın dalları çeşmeye bakar
Sevenler altında ışıklar yakar
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Başağagil çeşme suyu tatlıdır
Kurnaları taşmaz ihtiyatlıdır
İçene sevabı iki katlıdır
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Uzungil çeşmesi kemerin mi var?
Suyunu parlatan fenerin mi var?
Çeşme başı yanıp sönerin mi var?
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Çayırılık çeşmesi billurdur suyu
Geldiği yer ise acep kaç kuyu
Kendine mahsustur alışkın huyu
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Balyemezler ağzın daya oluğa
Nefes alma fırsat verme soluğa
Sen de karış gitsin çağa çoluğa
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Her çeşmenin güzelliği kendinden
Sular akar taşar gider bendinden
Kaynaşlılar bir arada enginden
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Çeşme başlarına göçmelerinde
Şifalı suları içmelerinde
Marifet gerçeği seçmelerinde
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Başka bir görünüm her yöreleri
Donagilin çeşme su dereleri
Nereleri var daha nereleri
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Cefi'nin suyunda taş ben olaydım
Yolunu ıslatan yaş ben olaydım
Kaynayan sularda baş ben olaydım
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Kadıyoran, Ceritgiller arası
Çeşmesi var, suyu gönül yarası
İçenlere gerçek şifa orası
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Hacıbekir çeşme bir oluk akar
Avuçla içenin içini yakar
İçtikten sonra da dönüp bir bakar
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Kuzgeçede Deli hanım çeşmesi
Herkesin dua okuyup geçmesi
İçtenlikle buraları seçmesi
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Nasıfağagilin kemerli çeşme
Suyu çok azalmış gözünü eşme
Adam sende deyip hemen vazgeçme
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Bektaş'ın suyunda yanuçlar gezer
Her biri bir çeşit avını sezer
İrili ufaklı ne varsa ezer
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Hasanağagil çeşmeye dalınca
Bir solukta abdestini alınca
Arkasından duaları salınca
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Çeşme başlarında uyuyup kaldım
Şifalı sulardan bir yudum aldım
Böylece içime ferahlık saldım
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Üçlü akar pınarları serince
Uyum sağlamış her şey giderince
Böylece bunlara gönül verince
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

Uçun kuşlar çeşmelerde suyunuz
Damlaları yudumlarken duyunuz
Cıvıltılı içmelere uyunuz
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde.

AĞIN çeşmeleri bir bakım ister
Tam teçhizatıyla bir takım ister
Çeşme sularında bir akım ister
Bu özellik AĞIN çeşmelerinde

26.08.2009 – Ağın

AĞIN VE ŞENPİNAR

Ahmet DEMİRKOL

2009 yılı yaz ve sonbahar aylarını geride bırakıp, ayrı bir güzelliği olan kış aylarına girdik. Dileğim, daha nice kış ve yaz aylarında beraber olmanın mutluluğunu yaşarız. Umarım bu duygularına herkes gönülden katılır. Ancak umulan duygu ve isteklerimize birçok engeller takılıyor. İlerleyen yaşlarımız, sağlık sorunlarımız, ekonomik sorunlarımız, elimizde olmayan diğer engeller, tabiat şartları bile bu beraberliklere bir ölçüde engel oluyor.

Örneğin, 2008 yılında yurt genelinde yaşanan su sıkıntısı, bızce suyu bol olan Ağın ve köylerimizi de etkilemiş, dolayısı ile yaz sezonu için gidenlerimizi tedirgin etmişti. Ancak, 2008 yılının sıkıntıları 2009 yılında kısmen görülmemiştir. Umarız bundan böyle yeşil Ağın'ımız ve köylerimiz yeşillikleri ile kalır ve beraber olmanın sevincini yaşarız.

Bu sene Ramazan Bayramı arifesinde Şenpınar'a (Vahşen) gittim. Uzun bir zamandır bayramlarda gidemiyordum. Bayramı oldukça neşeli geçirdik. Benim gibi uzaktan, bayram için gelenler de vardı. Elazığ ve Malatya'daki hemşehrilerimizin neredeyse tümü, yakın olmaları nedeniyle gelmişlerdi. Ben her sene kısa vadeli de olsa Ağın-Şenpınar'a mutlaka gidiyorum. Durum böyleyken, bu kez gelen gençlerin birçoklarını tanımakta zorlandım. Her taraf liseli, üniversiteli gençlerle dolu idi. Neşeli bir hava vardı. Anlatıyorlar; gençlerimiz ramazan boyu sahura kadar sözlü-sazlı eğlenip, sahurda mahalleyi dolaşıp sakinleri sahura kaldırmışlar.

Bayram namazında oldukça büyük olan camimiz tıklım tıklım dolu idi. Namaz sonrası cami önünde bayramlaşmalar bana çocukluğumdaki Vahşen'in eski kalabalık günlerini anımsattı. Ancak aramızdan ebediyen ayrılan arkadaş ve komşularımızı görememenin üzüntüsünü yaşadık. Yerleri cennet olsun.

Camiden çıkan kalabalık arasında, ilk defa Şenpınar'a gelen torunum Can da vardı. Yanıma gelerek, "Ben de bayram namazına geldim" demesi beni çok mutlu etti. İkinci torunum da ilk defa gelmişti. O da kız torunum Nazlı idi. Her ikisi de bayramda kendi yaş grupları ile tanıştılar, beraber bayram dolaşması yaptılar. Şenpınar'ı çok sevdiler ve mutlu oldular.

Bayram günleri yağışlı geçmesine rağmen, tüm mahalle halkı ev dolaşmalarını ihmal etmediler. Yaşlı ve hasta olanlar öncelik sırasında idi. Genç grupların bayramın ikinci günü, topladıkları bayram harçlıkları ile kuzu kesip, genç-yaşlı herkese akşam yemeği ikram etmeleri mutluluk verici idi. Bayramın üçüncü günü tatillerinin bitmesi ile bir dahaki yaz tatilinde buluşmak üzere

vedalaşmalar yaşandı. Yarınımızın bu gençlerine güven verilmeli, görtüş ve düşüncelerine saygı duyulmalı.

Gençlerimizin Şenpınar Derneğine güven duyup, sahip çıkmaları, mahallede yapılacak her işin dernek kanalı ile yapılmasını istemeleri güzel bir duygu. Örneğin, Cami önü ve Hakk'o'muzun; çok güzel dizayn edilmiş zemin kilit taş duvarları ve kabartma taşlarla kaplanması, çeşitli yerlerden temin edilen oturma banklarının 7 oluklu çeşmemizin alanına yerleştirilmiş olması, gelen misafirlerin serin subaşında rahmetli Mehmet Dalsız'ın diktiği koca alanı kaplayan çınarın altında sohbet etmeleri buraya ayrı bir güzellik katmıştır.

Okulumuzun önündeki Atatürk kaidesinin yeniden inşa edilmesi, büstün yenilenmesi, çevre düzenlemesinin yapılması vb. işlerin, 2010 yaz sezonunda mahallemize yakışır bir şekilde gerçekleştirilmesi planlanmıştır. Şenpınar Derneği olarak bunların yanı sıra; imkânlar çerçevesinde mahallemizin daha da güzelleştirilmesi, gençlerin ve çocukların Şenpınar'a olan ilgilerinin artırılmasına yönelik, fazla mali külfet getirmeyecek sosyal-kültürel tesisler ile oyun alanlarının düzenlenmesi, eski okul binasından daha yararlı bir şekilde yararlanabilmesi için bina içerisinde gerekli bazı düzenlemelerin yapılması da düşüncelerimiz arasındadır.

Ancak, yukarıda kısaca değindiğimiz bu hizmetlerin gerçekleştirilebilmesi için gerekli olan parasal olanağın ne yazık ki dernek olarak yoksunuz. Bundan dolayı da, tüm bu hizmetlerin kısa sürede gerçekleştirilmesi şimdilik mümkün görülemiyor.

İşte burada, Şenpınar'ın diğer sorunlarının yanı sıra, bu konularda da Ağın Belediyesi'nin bizlere yeteri kadar uzanmadığı kanısında olduğumuz yardım elini bir an önce uzatmasını bekliyoruz. Ve bunun en doğal hakkımız olduğunun bilinci içerisinde olduğumuzu vurgularken, bugünlerin çok yakın hem de çok yakın olmasını diliyoruz.

Ağın'ımız için gerçekten bir gurur abidesi olan ve övünç duyduğumuz dergimiz sayfalarında; sizlerle dertleşme, anılarımızı tazeleme ve sorunlarımızı yansıtırma fırsatı bulduğum için kendimi gerçekten mutlu hissediyorum. Uzakta olsam bile gönülüm, ruhum, her şeyim doğduğum, büyüdüğüm, dağlarında gezip sularını içtiğim yerler olan Vahşen'de, Zambulbar'da, Hozakpur'da, Gırani'de, Pul'da, Andiri'de, Saracık'ta, Paşikli'de, Ağın'da...

Hepinize sevgiler, saygılar sunarken, 2010 yılının hepimize, ülkemize barış, huzur, mutluluk getirmesini diliyorum.

BEYELMASI'NIN SON ALTMİŞ YILI

Necmi ATALAY

Güzel Hozakpur'umuzda son 50-60 yıllık zaman diliminde meydana gelen çeşitli gelişimler hakkındaki bilgi ve anılarımızı tazelemek, o günleri bir kez olsun daha yaşayabilmek ve köyümüzün güncel sorunları hakkındaki görüş ve önerilerini sizlerle paylaşmak amacıyla bu yazıyı kaleme alma gereğini hissettim.

Bilindiği gibi köyümüz, 1950-60 yılları arasında elektrik enerjisi ile tanışmıştır. Bu, enerji ile değerirmen taşının döndüğü ilk yıllardır. Köyümüze kurduğu bir jeneratör vasıtasıyla bazı evlerin ve sokakların aydınlatılmasını sağlayan ve bu işin yapılmasında hiçbir maddi menfaat gözetmeyen değerli büyüğümüz Ali Akbay Amcamızın adını burada anmadan geçmek nankörlük olur. Hele hele o yıllarda, Ağın başta olmak üzere çevre ilçelerin birçoğunda elektrik olmadığı dikkate alındığında, Hozakpur gibi küçük bir yerleşim yerinin elektrikle aydınlanması gerçekten düşündürücüdür. Köyümüzün yanı sıra Elazığ, Keban, Eğin Bölgelerinin elektrikle kavuşturulması yönünde büyük emekleri geçen Ali Akbay Amcamızı rahmetle anıyorum.

Yine bu yıllarda, köyümüzün ortasından geçen Kurtkolu'ndan gelen dere ıslah edilmiş ve yapılan beton kabin ile yağmur suları ve seller kontrol altına alınmıştır. Köyümüz, ilklerden birini de kanalizasyon alanında gerçekleştirmiş ve iptidai şekilde kullandıkları ahbunluklardan kurtularak; tuvaletleri ayırıp, klasik ve modern şekillerde rahat ve hijyenik yaşama adım atmıştır.

Ayrıca, köy su şebekesinin gerçekleştirilmesi ve bu suyun evlere dağıtılması sonucu, evlerdeki çarklar ve yüklükler güneş enerjisi sistemleriyle donatılmıştır. Böylelikle bu ilkel kullanım yerleri, modern mutfak ve banyo haline dönüştürülmüştür.

Ülkemizin tüm yörelerinde olduğu gibi, 1985'li yıllardan itibaren bir taraftan köyümüzden dışarıya göçler hızla devam ederken, bunun tam aksine diğer taraftan da; 1920-50 yılları arasında doğmuş olan büyüklerimizin ve arkadaşlarımızın, yıllık izinlerinde veya emekli olduklarında yavaş yavaş köye dönmeleri ve uzun yaz aylarında bahçelerinin bakımlarını yapmaları, organik

yolla sebze üretmeye çalışmaları, köyümüz açısından çok sevindirici ve gerçekten hepimizi mutlu eden olaylardır. Bu emekliler grubunda, öğretmenler %70 oranı ile başı çekmektedirler. Yurdun değişik yörelerinde ve değişik ortamlarında yaşamlarını sürdüren hemşehrilerimiz, mart ayı geldi mi artık yerlerinde duramaz olmuşlardır. Çünkü Hozakpur tutkusu, özlemi, sevdası hepsinin benliğini sarmıştır artık. Köye akın akın tersine bir göç başlamıştır. Elazığ ve Malatya gibi yakın iller bu göçte ilk sırayı paylaşmaktadırlar.

Köye dönüşlerin başlamasına paralel olarak, sosyal yaşamda da birtakım değişiklikler yaşanmaya başlanmış ve farklı etkinliklerle bu beraberlikler zenginleştirilmeye çalışılmıştır. Nitekim, bu bağlamda köyümüz 1988-94 yılları arasında şenliklerle tanışmıştır. Bu şenlikler; ortak katılımlarla finanse edilmiş ve mahalli faktörlerle (şiir, fıkra, tiyatro, güzellik yarışmaları vb.) zenginleştirilmiştir. Yine Ağın bölgesinde ilklerden biri olan Leblebi Şenlikleri de ilk kez köyümüzde gerçekleştirilerek, köyümüzün bölgenin en popüler ve gururlandırdığı bir belde olduğu gerçeği ortaya çıkarılmıştır.

Bu sosyal olgular paralelinde, köy gençlerinin daha 8-10 yaşlarından başlayarak klarnet, cümbüş, ritim saz çalmaları hızla çoğalmış, kendi folklorumuz en güzel ve en yüksek seviyede icra edilmeye başlanmıştır. Bizlere bu sosyal olguları kazandıran Necmettin Dilek ve grubuna teşekkürü bir borç biliriz.

Leblebi Şenliklerinin organizasyonu ve köye güzel şeyler kazandırma çalışmaları sonucunda; çeşmelerin onarımı ile çevre düzenlemelerinin imkânlar nispetinde yerine getirilmesi çalışmaları bitmek tükenmek bilmeyen hızla devam ederken, Hozakpur Kültür ve Güzelleştirme Derneği yönetimi de kabuk değiştirmiştir. Yeni yönetim; kaynak yaratma yöntemi olarak yaz başlarında köye gelenlerden ve kısa süreli ziyaret edenlerden 'Ayakbastı parası' diyebileceğimiz, imkânlar nispetinde yardım talep etmeye başlamıştır. Bu girişim sonucunda; köy içi yolları beton kaplamaları, gerekli olan istinat duvarları vb. işler gerçekleştirilmiştir.

rilmiştir. Bu konudaki başarılı çalışmalarından dolayı, başta Kore Gazimiz Sıtkı Akbaş komutanımız olmak üzere çalışma arkadaşlarına minnettarız.

Şimdi en önemli sorumuz ise, köy konağımızın maksadına uygun olarak nasıl faaliyete geçiririz konusunu çözemememizdir! Bu yaz köyümüzü ziyaretimde, Muhtarımız Harun Akbay bizlerden ne yapılması gerektiği hususunda fikirlerimizi sordu ve bu konudaki önerilerimizi istedi. Mevcut Köy konağımızın, uzun yıllar kullanılmamasından dolayı camı, çerçevesi kırılmış, döşemeleri ve izolasyonu berbat durumdaydı. Buranın onararak oturulur duruma getirilmesi veya başka yöntemlerin bulunması için beyin jimnastiğinde bulunuldu. Satalım kurtulalım diyenler, inşaatı iyi yapılmamış yıkılacak diyenler, gereksiz yapıldı ihtiyacımız yok diyenler... değişik kişilerden pek tabii ki çok değişik görüşler oluştu.

O ortamda belirttiğim görüşlerimi sizlerle de paylaşmak istiyorum. Bilindiği gibi, daha önce yapılan köy veya değişik ortamlarda yapılan toplantılarda da; köy içindeki yaklaşık 30-40 evin gerek zaman süreci içerisinde miras, veraset ve intikallerden gerekse çatısının olmaması-bakımlarının yapılmamasından dolayı yıkıldığını veya harap bir şekilde bulunduğu değinerek, bunların görüntü kirliliğinin yanı sıra sahiplerinin üzülmelerine de yol açtığını belirtmişim. Çünkü, bu durumdaki evlerden günümüze kadar yalnızca 3-5 tanesinin bakım ve onarımları yapılabildi. Köyde tatilini geçirecek evleri olmadığından, 40-50 yıldır köyüne gelemeyen çok değerli komşularımız, arkadaşlarımız bizlerle birlikte olamamaları neticesinde; atalarının mezarını ziyaret etme, anılarını yad etme, hasret giderme imkânlarından mahrum kalmışlardır. Gerçekler bu yönde iken, bizlerin bu durumu göz ardı etmemiz acaba ne ölçüde doğrudur? Sizlerin de bu değerli hemşehrilerimiz için bir şeyler yapabilme, üretme arzusu içerisinde olduğunuzu tahmin ediyorum. İsterseniz köyümüze ilişkin önerilerimi Dergimizin sayfalarında bir kez de beraberce değerlendirelim:

* Öncelikle, köyde evi olmayan veya kalacak yeri bulunmayan ve bu nedenle de Köy konağını devre mülk şeklinde kullanmak isteyen eski komşularımızın sayısına ilişkin araştırma çalışmaları bir an önce yapıлып, birebir görüşmeler neticesinde kaç

ailenin burada kalmak istediği saptanmalıdır. Bu ortaya çıktıktan sonra, kişilerin; hangi ayda ve ne kadar süre kalacağı (15 gün, 30 gün) belirlenmelidir.

Köy konağının tamir-bakımının yapılabilmesi için gerekli olan parasal kaynağın; devre mülke katılmak isteyenlerden, Köy İhtiyar Heyetinden, köyümüzden bu projeye inananlardan, Ağın Kaymakamlığı'ndan ve bunlara ek olarak Köy derneğimizin katkıları ile çok rahat bir şekilde toplanacağı ümidini taşıyorum.

Muhtarımız Harun Akbay'a; bu işe gerçekten gönül vermiş 3 kişilik bir heyet oluşturulması halinde, 1 yıl içinde bu konuyu sonuçlandıracağımızı ve böylelikle de bu tür bir sosyal faaliyetin köyümüze/köylümüze zenginlik kazandıracağını, yine bölgemizde bir ilke daha imza atmış olacağımıza yürekten inandığımı aktarmış ve olurlarını almıştım.

* Bu arada, çok güzel bir yardımlaşma faaliyetinden de kısaca bahsetmeden geçemeyeceğim. Köyümüzden birkaç kişinin girişimleri sonucunda, 2009 yılı yaz aylarında köy camimizin 100 m²'lik taban halılarının tek tip, desen ve hijyenik halıyla kaplanması için, 2-3 ay içerisinde 5-6 bin TL gibi önemli bir meblağ toplanmıştır. İnşallah, 2010 yazında tertemiz, pırıl pırıl bir camiye kavuşacağız.

* Son yıllarda yaz aylarında festivaller yapılmamasına rağmen; genç kızlarımız, orta yaş kadınlarımız ve yaşlı annelerimiz kendi gruplarında her gün eğlence ve toplantılarla çay partileri, kısır günleri, çiğ köfte, yöresel yemekler, ortaklaşa et pişirme günleri düzenlemekte ve bu organizasyonları mahalli eğlencelerle süslemektedirler. Bu tür faaliyetlerin, ananevi değerlerimizin unutulmaması açısından yarar sağlayacağını düşünüyorum.

* Köyümüz için bir övünç kaynağı olan sportif faaliyetler konusuna yazımızda değinmemek, hele hele yok saymak, sanıyorum büyük haksızlık olur. Yaz günleri, 17.00 -20.00 saatleri arasında, Mehmet Korkmaz Spor Kompleksi'nde yaşları ne olursa olsun (10-60 yaş) arzulu olan köy gençlerinin voleybol oynamaları, oynayamayanların ise tribünden zevkle seyretmeleri gerçekten görülmeğe değer. Sportif alandaki çabalar sonucunda, köylülerimizin bölgesel voleybol turnuvalarında rakip takımları silip süpürmeleri, hepimizin göğsünü kabartmaktadır.

* Yine köyümüzde ramazan günlerinde; sahurda, içimizden yetişmiş olan gençlerden, klarinet, keman, cümbüş, davul vb. enstrüman çalanların bir veya birkaçıyla sahur süresince hemşehrilerimizi uyandırmaları, bu neşeye katılanların mahalli havalarla gecenin bir yarısında müzik eşliğinde oynamaları, güzellik katmaları görülmeye, yaşanmaya değer...

* Möhkemin Yeri'nde içilen demli çayların, yapılan sohbetlerin, tazelenen anıların yaşanması ise, tadına doyulamayan farklı bir olgu...

Son yıllarda görüşme imkânı bulduğumuz, genç kuşak olarak gördüğümüz köylülerimiz ve muhtarımız yukarıda saydığımız projelere sahip çıkmaktadırlar. Eski Dernek yönetimimiz ise görevi sürdürmek niyetinde olmadıklarını ve yeni oluşacak genç bir gruba görevi bırakmakla memnun olacaklarını her platformda açıklamaktadırlar.

Bu yeni kuşağın; Malatya ve Elazığ'da ikamet edenlerden oluşturulmasının uygun olacağını düşünmekteyim. Yeni projelere ilişkin olarak önerilerini aldığımız birkaç gencimiz; Köy ilkokulunun, Köy konağının, köy iç yolları ile içme suyu şebekelerinin yenilenmesi-onarılması, Ağın yolunun uygun olmayan virajlarının düzeltilmesi ve yüzey kaplamalarının yapılması işlerinin Köy İhtiyar Heyeti ile birlikte el ele, kol kola yapılabileceğine inanmaktadırlar. Ayrıca, görev verildiği takdirde yine Leblebi Festivallerinin başlayabileceği ve bunun bölgemize renk katacağını vurgulayarak, köy ilkokulunun bir bölümünün kütüphane diğer geniş salonun da önemli günlerde toplanma salonu olarak değerlendirmesinin mümkün olacağını belirtmektedirler.

Sonuç olarak, Köy konağımızın bir an önce köylülerimizin hizmetine sunulabilmesi, yazımızın ana temasını oluşturmaktadır. Köy konağımızın tamir-bakım işlerinin bir an önce yapılarak amacına uygun olarak çalıştırılması ve süratle hemşehrilerimize hizmet sunmasının sağlanması artık kaçınılmazdır. Adeta kanayan bir yara haline dönüşen Köy konağı sorunumuzun çözüme kavuşturularak ivedilikle köyümüze kazandırılması için, birlik, beraberlik ve dayanışma gücümüzü ortaya koymamızın günü gelmiş değil, hatta geçmiştir.

Bu yazımın, fitili ateşleyecek bir kıvılcım olması dileklerle, hepinize sevgi ve saygılarımı sunuyorum, mutlu yarınlar diliyorum.

DERTLEŞME

Mehmet ERGÖNÜL

Seher yeli Seher'ini götürdü
Felek yedi umudunu bitirdi
Yiğidini topraklara yatırdı.

Gene bana beyaz öllük eledin
Saçlarımı karanfile beledin.

Sen susardın dert susmazdı içinde
Yıllar geçti kar birikti saçında
Bilinir mi hangi ayın kaçında.

Bir sonsuza savuracak yel bizi
Unutacak Göllübağ'da göl bizi.

Ne tatlıydı soğan ekmek aşımız
Gâh toprakta, gâh gökтейdi başımız
Yol tükendi, hazırlandı taşımız.

Ömür Anka gibi yalan olacak
Yediveren güller talan olacak.

Eski püskü bir hırkaydık söküldük
Yeter diye köşemize çekildik
Güve yedi didik didik döküldük.

Parçamızı toplayacak yok gayrı
Saplı kalsın yüreğimde ok gayrı.

HASHİMATO HASTALIĞI

Dr. Çetin YILMAZ

Değerli dostlar, bu sayıda size Ege bölgesinde çok görülen bir hastalık olan “Hashimoto Troditi”nden söz edeceğim. Bu hastalık adını; hastalığı 1912 yılında tanımlayan Japon bilim adamı Akira Hashimoto’nun adından almaktadır.

Troid bezinin iltihaplanmasına genel olarak “Troidit” adı verilir. Bunun birçok nedeni olabilir (Virüsler, bakteriler, ışın vs. gibi). Hashimoto hastalığında ise, iltihap nedeni otoimmünitedir. Yani hastalık bir bağışıklık sistemi hastalığıdır. Biz bu hastalık grubuna da “Otoimmün hastalıklar grubu” diyoruz.

İmmün sistem yani bağışıklık sistemi, vücudumuzu mikroplara karşı korurken, antikor denenen proteinleri üretilip kana vermektedir. Bazı durumlarda bağışıklık sistemi yanlışlıkla veya şaşırarak oto antikorlar üretirler. Oto antikorlar vücudun kendi hücrelerine, dokularına karşı üretilmiş proteinlerdir.

Hashimoto hastalığında immün sistem, troidde bulunan peroksidaz enzimi ile tiroglobulin adlı moleküle karşı oto antikor üretmeye başlar. Bu oto antikorlar troid hücrelerine yapışarak onları tahrip ederler ve troidde bir iltihabi durum ortaya çıkar. Bu iltihap ve harabiyet sonucunda troid hücreleri çalışamaz hale gelir ve troid hormonlarında birtakım ilerleyici değişiklikler olur. Troide karşı neden oto antikorlar üretildiğini kesin olarak bilemiyoruz. Ancak suçlanan bazı faktörlerin başında, genetik, aşırı ani üzüntüler, gerekmediği halde sürekli iyotlu tuz kullanılması, üst solunum yolları hastalıkları gelmektedir.

Burada genetik üzerinde biraz durmakta yarar var. Bu hastalık aynı aile bireylerinde sık görülür. Bu nedenle bu hastalığa sahip hastaların birinci derecedeki akrabalarında troid antikorları (anti tpo ve anti tiroglobulin) aranmalı ve yüksek çıkanlar takip edilmelidir.

Hastalık daha çok kadınlarda görülür. Kadınlarda erkeklerden 5-10 kat daha fazladır. En fazla 30-60 yaş arasında rastlanılır.

Hastalığın çok önemli belirtileri yoktur. Ancak hormon düzeyi ile birlikte bulunan belirtiler ön plandadır. Hastalığın başlangıcında çarpıntı, saç dökülmesi, terleme olabilir. Bu, geçici troid hormon artışı ile ilgilidir. Troid hormon düzeyi düşmeye başlayınca hastalar kilo almaya başlarlar. Aynı yiyecekleri tüketip aynı aktiviteleri gösterdikleri halde hastalar kilo almaktan yakınırlar. Ciltte kuruma, pullanma, saçlarda matlaşma, saçlarda dökülme, panik atak, depresif ruh hali, kabızlık, yorgunluk ve halsizlik gibi yakınmalar olabilir.

Troid bezinde önce bir büyüme daha sonra küçülme gözlenir. Hastaların bunu fark etmesi hemen hemen imkânsızdır.

Hastalığın tanısı hem çok kolay hem de çok zordur. Hastanın ya da hekimin aklına gelirse tanısı çok kolay, gelmezse tanının atlanması da o kadar kolay ve affedilebilir bir hata olarak değerlendirilir.

Hashimoto hastalığı diğer oto-immün hastalıklarla da birlikte sıklıkla bulunabilir. Bunlar kısaca şöyle sıralanabilir:

- Graves hastalığı (Zehirli Guatr),
- Tip 1 şeker hastalığı,
- Böbrek üstü bezi yetersizliği,
- Testis ve yumurtalık iltihabı,
- B12 eksikliğine bağlı kansızlık,
- Vitiligo,
- Romatoid artrit,
- Myastenia gravis,
- Trombositlerde azalma,

Hashimato hastalığından şüphelenildiğinde tanı amacı ile TSH, T3, T4, ANTİ TPO, anti tiroglobulin antikorları, kan kolesterol düzeyleri ve tiroid ultra sonografisi yapılmalıdır.

Hastalığın başlangıcında TSH, T3, T4 düzeyleri normal olabilir. Anti TPO hastaların yüzde 95'inde, anti-troglobulin ise yüzde 60'ında yüksek bulunabilir.

Tecrübeli ellerde yapılan tiroid ultrasonları hem tiroid dokusunun özelliklerini hem de nodül olup olmadığını çok net bir şekilde ortaya koymaktadır. Troidde nodül saptanan hastalar ayrıca periyodik kontrollere çağırılmalıdır.

Hashimato hastalığı saptanan hastalarda henüz tiroid yetersizliği bulunmazsa bile tiroid hormonu düşük dozlarda başlanmalıdır. Tiroid yetersizliği gelişmiş ise zaten uygun dozlarda tiroid hormonu verilmelidir.

Son yıllarda oto antikor üretimini azaltan ilaçlar da kullanılmaktadır. Ancak bu, çok özel vakalarda ve konunun uzmanları tarafından yapılmalıdır.

Hashimato hastalarında TSH, genel kabul gören uygulamaya göre 1,5-2,5 civarında tutulmalıdır.

Hastaların 6 ayda bir TSH, T3, T4 ve tiroid ultrasonu yaptırmalarında yarar vardır. Bu hastaların az iyot tüketmeleri önerilir.

Değerli dostlar, bu konuyu da kısaca sizlerle paylaştıktan sonra sıcak günlerde güneşte fazla kalmamanızı, bol su tüketmenizi, ağır yemeklerden kaçınmanızı, alkol miktarını kısıtlamanızı öneririm.

Hepinize mutlu, sağlıklı, az stresli, az tüketimli, bol üretimli günler diliyorum.

Sevgiyle kalın.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız,

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ'nin

2009 ve 2010 yılları abone başışı 30 TL'dir.

Bilindiği gibi, Dergimiz yalnızca abone başışlarıyla yaşamını sürdürmektedir.

Bu durum dikkate alınarak, geçmiş yıllara ait abone başışlarını hâlâ yatıramamış olan okurlarımızın,

eski ödentileri ile birlikte yeni abone başışlarını

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin

101843 no.lu Posta Çeki hesabına yatırmalarını

önemle rica ederiz.

BERLİN

Aykut GÜZER

Lufthansa Havayolları, Berlin uçuşunu 99 Euro'ya düşürünce (Ne yazık ki Easy Jet'in İstanbul-Berlin uçuşu yok) bana yine yolculuk gözüktü.

Ben Berlin'i seviyorum, düz bir şehir. Ana merkezler belki tehlikeli olur ama diğer bölgelerde bisikletle gezebilirsiniz. Başkent olduğu için 1943'te 4 milyon nüfus varmış, şimdi ise 3,5 milyon kişi. Almanlar ciddi insanlar, yer altından ve üstünden çok güzel trafik sistemi kurmuşlar. Otobüslerinin hangi saatte durağımıza geleceğini biliyorsunuz. Ben, 7 günlük (haftalık) kart tavsiye edeceğim. Otobüste, trende, metroda 02:00'ye kadar geçiyor. İsterseniz günlük kart da var. Kendime merkez olarak Zoologise Garten istasyonunu seçtim. Buluşma yeri olarak Cafe Zoo iyiydi. İsmi yakındaki Hayvanat Bahçesi'nden alıyor. Kahve veya kakaosu lezzetli, 2 Euro. Buradan M49 otobüsüne binerek Schloss Charlettenburg veya M100'e binerek Siegel Sauge'ye gidebilirsiniz. Ben birçok kişinin beğendiği Branderburg kapısına üzuldüm. Etrafına binalar yapılmış ve kapı boğulmuş, yazık. Halbuki Schloss Charlettenburg kocaman, Dolmabahçe Sarayı'nın iki katı bir saray. Bahçesi, saraydan da güzel. Kocaman bir havuz var, içerisinde ördekler, kuğular... Arkada ise Tea House; kral ve kraliçenin çay içtikleri şirin binayı şimdi porselen müzesi yapmışlar. Yoruldum dersiniz "Karagöz Yunan Lokantası" var karşıda, çorba ve salataya 6 Euro verdim.

Berlin'de işsizlik oranı %18. Almanya için çok yüksek bir oran. Sosyal Kuruluşlar yaklaşık 350 Euro işsizlik yardımı yapıyorlar ama yeterli olmuyor. Berlin'de yaklaşık 200 bin Türk yaşıyor. Çoğu yiyecek işinde ve Almanlara ucuz sebze ve meyve satıyorlar.

Bir de eskiden hafta içi saat 18:00'den sonra ve pazar günleri yiyecek mağazaları kapalı olurdu, bu kuralı öğrendiğim ilk pazar restoranlara gitmek zorunda kalmıştım. Şimdi açık, Almanlara faydamız dokunmuş.

I. Dünya Savaşı'nda müttefik olduğumuz Almanlarla Çanakkale'nin savunmasını verdik.

Sanders Paşa, Albay Mustafa Kemal'i dinlemeyerek İngilizlerin çıkartmayı Saroz Körfezi'nden yapacağını düşündü. Binlerce Mehmetçik şehit oldu. Halbuki Mustafa Kemal Arıburnu'ndan, Seddülbahir'den yapılacağını tahmin etmişti.

İkinci büyük yanlış Almanlar hem Çanakkale'de hem de doğuda Ruslarla savaşmak istemediler ve Doğu illerindeki Osmanlı vatandaşı Ermenileri Alman Genelkurmay'ın isteği ile (İlber Ortaylı, Milliyet, 18 Kasım 2008) 1915'te tehcir etmemizi ısrarla istediler. Bu yolculukta kış olduğu için binlerce Ermeni öldü, biz hâlâ bu sorunla uğraşıyoruz.

Tabii Abdülhamit'ten izin alarak Berlin'e götürdükleri Bergama'daki Zeus Tapınağı'nı unutmayalım. Anıtkabir'deki Mozole büyüklüğündeki Zeus Tapınağı üzerindeki eşsiz kabartmaları ile Pergammun Müzesi'nin en değerli parçası, her ne kadar sadrazam ve vezirler karşı çıksa da, Abdülhamit'ten 'bir taş parçası' diyerek izin çıkartmışlar. Parça parça keserek sahile taşımışlar, Almanya'dan gemiler gelmiş ve Hamburg'a, sonra trenle Berlin'e taşınmış ve burada birleştirmişler. Müze binasını da üzerine inşa etmişler.

Göl seviyorsanız; Wansee'ye gidip etrafında saatlerce ormanda yürüyebilirsiniz. Spree nehrinde gemi turunu unutmayın. Gitmeden, "Tanrım, 6 gün hava açık olsun sonrasını sen bilirsin" dedim. 8 gün hava açıktı, sonra hep yağmur yağdı.

Ben, bir de Spandau'yu sevdim. S9 tren ve M49 otobüs gidiyor. 1940'larda Berlin'in dışında bir köy olmasına rağmen şimdi Berlin'in bir mahallesi. Ruhumda turizmci olduğum için eski binaları, Belediye binasını, yürüme yollarını, parklarını, işportada satılan kekikli pideleri, üzümlü kekleri sevdim...

Dönüş vakti geldi mi yine Zoologischer Garten'den X9 veya 10G numaralı otobüsler, sizi 45 dakikada Tepel Havaalanı'na götürmek üzere saat 04:00'dan 23.45'e kadar hazır bekliyorlar.

Haydi iyi yolculuklar ve çok teşekkürler Berlin Servas Host'lar.

Huyu ve sesi güzel olduğu için arkadaşlarının çok sevdiği Mamoş'u, temiz giyinişi, terbiyesi ve gidip gelişiyle kadınlar da beğenirmiş.

Çocukla çocuk, büyükle büyük olmasını bilen Mamoş, herkesin hatırını sayar, kimseyi kırmazmış. Bunun için komşusu Bekir Hoca da onunla kirve olmak istemiş.

Dükkândan çıkar çıkmaz, Bekir Hoca kirvesini bulur, beraber evlerine giderler. Sık sık onu yemeğe de davet eder, kara kaşlı, kara gözlü genç karısı da kirvesine hizmette kusur etmez. Hatta yanına da yarı örtülü yarı açık olarak çıktığı ve hal hatır sorduğu olurmuş.

Bekir Hoca evinde kirvesine ikram ederken, ondan da bir iki türkü söylemesini ister. Mamoş da kivrresini kırmaz:

*Bir kara kaş, bir kara göz sende var
Bir farımaş deli gönül bende var*

diye yanık sesi ile maya söyler, türküler dinletir. Bu yanık ses yalnız Bekir Hocaya değil duyan herkese de dokunur.

Bazen geç vakit Mamoş kendi evine dönerken eli kulağa atıp bir uzun hava söyleyince, karısı, Bekir Hocayı, "Kivreler geliyor" diye ikaz eder, Bekir Hoca da evinden çıkarak sese doğru gidip Mamoş'u kendi evine getirirmiş.

Bu davetler fazlaştıktan sonra, Mamoş bazen kendiliğinden de kirvesini ziyaret etmeye gider.

Fakat muhit bu sıkı münasebeti kötüye yorar, dedikodu etmeye başlar. Evvela bu dedi-

kodulara kulak asmayan Bekir Hoca, bilâhare genç karısının kendisinden soğumakta olduğunu ve Mamoş'a bağlandığını düşünerek şüphelere düşer ve kötü kararlar kurar.

Bir gün karısına Harput'a gideceğini, birkaç gün sonra döneceğini söyleyerek evden ayrılır.

Evinin anahtarını da iki cana kast etmek için para ile tuttuğu bir kanlıya (Jandarma Ali) verir.

Bekir Hoca Harput yolunda iken Mamoş eve davet edilir. Fakat Mamoş'dan yarım saat, bir saat kadar sonra da aynı eve gizlice Bekir Hocanın tutması girer.

Az zaman sonra Bekir Hocanın evinden silah sesleri ve kadın çığlıkları duyulur.

Mahalleli, Bekir Hocanın evine koşar polis, jandarma işe karışır. Bekir Hoca da biraz sonra yakalanır. Vuranın başkası değil ta kendisi olduğunu, evine dönünce Mamoş'la karısını uygunsuz vaziyette görüp şuurunu kayıp ettiğini ve her ikisini de bunun için bizzat vurduğunu söyleyerek suçu üzerine alır.

Bekir Hocanın ansızın karşılaştığı hadiseden dolayı cinneti muvakkata geçirdiği iddiası ile kısa bir mevkufiyetten sonra serbest bırakılmasına rağmen, halkın çıkardığı türküde adaletin hükmüne iştirak edilmediği görülmektedir.

Hatta Bekir Hocanın bu işte kabahatli olduğunu söylemekle kalmayarak ölenlerin gençliklerine de acınması lazım geldiğini gönül dili ile ifade eder, tekrar ve tekrar Bekir Hocaya karış vererek hazin bir türkü yakarlar.

Deyiş

Pencereden bir taş geldi,
Ben sandım ki Mamoş geldi.
Uyan Mamoş, uyan Mamoş,
Başımıza ne iş geldi.

Di kalk Mamoş, Mamoş di kalk
Başımıza toplandı halk.

Penceresi yeşil yaprak,
Mamoş giyer siyah kalpak.
Kör olasın Bekir Hoca,
Yatağımız kara toprak.

Di kalk Mamoş, Mamoş di kalk
Başımıza toplandı halk.

Penceresi siyah perde,
Yeni düştüm ben bu derde.
Kör olasın Bekir hoca,
Nasıl yatak bu dar yerde.

Eyvah Mamoş, eyvah Mamoş
Doktor çağır imdada koş.

Evlerinin ardı kavak,
Yağmur yağar ufak ufak.
Kör olasın Bekir hoca,
Ağzımdaki kurşuna bak.

Eyvah Mamoş, eyvah Mamoş
Doktor çağır imdada koş.

Dış kapuyu araladım,
Ak bahtımı karaladım.
Kör olasın Bekir hoca,
Mamoş'u da yaraladım.

Mamoş ninni, Mamoş ninni
Bekir hoca vurdu seni.

Evlerinde koyun kuzlar,
Vuruldu ben yaram sızlar.
Öldüğümü aramim ben,
Yetim kaldı yavru kızlar.

Mamoş ninni, Mamoş ninni
Bekir hoca vurdu seni.

Evlerinin ardı çardak,
Rakı içtik bardak bardak.
Kör olasın Bekir hoca,
Koymadım ki murad alak.

Di kalk Mamoş, Mamoş di kalk
Başımıza toplandı halk.

Mamoş palton tutayım mı,
Hayrın için satayım mı.
Mezarında boş yer var mı
Ben de girip yatayım mı.

Di kalk Mamoş, Mamoş di kalk
Başımıza toplandı halk.

DUYURU

**Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin
2010 yılı abone bağışı 30 TL'dir.**

Soğumuş fincanın dibindeki telvede üç tane yol götündü. Birisi silik çıkmıştı, biri kapalı, diğerinin ucu açık ve ferah. Hayat kısa ama yollar uzundu. Nereye çıkacağı belli olmasa da, uzun ve uzak bir yol iyi gelebilirdi. Şehrin bunaltıcı ve kalabalık atmosferi içinde eriyip gidiyordu insanlar ve insanlık... O uzun ve uzak yolu düşledi fincanın sahibi. Etrafta çok sayıda ağaç ve az sayıda araç olan, huzur veren ve huzura varan bir yol... "Hafta sonu izin kullanabilsem" diye geçirdi içinden. Ama hafta sonu kalabalık oluyordu yollar. Ayrıca yetişmesi gereken bir dünya iş vardı.

"Bir haberin var" dedi fincanı elinde tutan kadın. "Hayır mı şer mi bilmem." Uzun zamandır arayıp sormayan hayırsız arkadaşlarını düşündü fincanın sahibi... Hayat zordu tabii. Kimsenin kimseyi düşünce hali de vakti de yoktu. Boş verdi sonra. Fincanın dibindeki kahve kalıntılarında dalıp, hayatın anlamını çıkarmaya çalışan kadın ağzını açmaya fırsat bulamamıştı ki, 'diit... diit...' sesi duyuldu fincan sahibinin telefonundan. Fincan sahibi kadına baktı, hafif gülümsedi. Kadın da gülümsedi, "Bak dediklerim çıkıyor" dercesine gururlu bir ifadeyle. Fincanın sahibi özür dileyerek telefonuna gelen mesaja baktı. Mühim haberin ne olduğunu merak etmişti.

"... Bankası. Kartınızın aylık borcu ...TL ve son ödeme tarihi 07/11/2009'dur."

Bir gelen mesaja baktı, bir de falcı kadının yüzüne. Telefonu yavaşça masanın üzerine bıraktı. "Eee sonra?" dedi. SMS yoluyla kendine güveni gelen kadın bu sefer daha ciddi bir ifadeyle, "Kalabalık bir ortama gireceksin" dedi. Sonraki ay şirketin yıllık değerlendirme toplantısı vardı, bilmem kaç yıldızlı otelin birinde. Yolda görse selam vermeyeceği bir yığın takım elbiseli adama ve dantel çoraplı kadına güler yüz göstermesi ve sorumlu olduğu departmanın bir yıl içerisindeki çalışmalarını anlatması gerekiyordu. Falcı kadın söyleyene kadar neredeyse unutmıştı. Söz konusu "kalabalık" toplantının ardından terfi etmesi muhtemeldi ama yoğun şekilde tiksiniyordu bu tür toplantılardan. Terfi, daha fazla maaş demekti ama aynı zamanda bu sözcük daha fazla sorumluluk ve daha fazla mesai anlamlarına da geliyordu.

"Senin yüreğin kabarmış" dedi falcı. Fincanın bir köşesine karınca yuvası gibi yığılmış kahve artıkları genellikle bu şekilde yorumlanıyordu. "Bir sıkıntın var ama atıyorsun yavaş yavaş" dedi bu sefer,

kahverengi gözleriyle kahvenin analizini yapan kadın. Masasında onu bekleyen evrakları ve incelemesi gereken sayısız raporu düşündü fincan sahibi. Kim bilir kaç kez o dosyaları parçalayıp çöpe atmak, bilgisayarındaki tüm dokümanları silmek geçmişti aklından. İçinden çıkamadığı için, içine dert olan sıkıntı buydu herhalde?

"Birinin gölgesi var yüreğinde. İsminde 'k' harfi olan biri" dedi falcı kadın. Gerçek olan hiçbir şey kalmamıştı yüreğinde ya da kendi yüreği sahteydi fincan sahibinin. Vücuduna kan pompalamaktan başka işlevi kalmayan yüreğini yokladı. Gençliğinden kalma aşk kırıntılarından ve ilişkilere dair umutsuzluğundan başka bir şey bulamadı orada. "Şair haklıymış" diye geçirdi içinden, yarınları bırakmıştı sevgileri, şimdi de yoğun bir güvensizlik besliyordu 21. yüzyıl aşklarına karşı. Sonra içinde 'k' harfi olan isimleri düşündü, bulamadı bir şey... "Nasıl biri bu k" diye sordu fincanın kalpsiz sahibi. "Boyunu posunu bilemem ama sende iz bırakan biri" yanıtını verdi falcı kadın. Beyninde o kadar çok yük vardı ki, yüreğinde neyin izinin kaldığını anımsayamadı bir türlü. "Umut var mı peki?" diye sordu bu sefer. "Umut her zaman var" yanıtını aldı. Sevgiye dair umutlarını yitireli yıllar olmuştu ama bu yanıt yine de mutlu etmişti onu.

"Bir dilek tut içinden" dedi kadın, kahve fincanının tabağını evirip çevirirken. Her zaman sağlık, huzur ve başarı dileyen fincan sahibi bir yenilik yapıp "mutluluk" da diledi bu sefer, mutluluğun tanımını kendisi bile yapamazken... "Üç vakte kadar gerçek oluyor" yanıtını alınca da şaşırmadı.

Hesabı ödeyip falcı kadının yanından ayrılırken, bol şekerli ve acımsı kahvenin tadı hâlâ ağzındaydı. Dışarıda yağmur başlamıştı hafiften, etrafa toprak kokusu yayılmıştı. Arabasını olduğu yerde bırakıp eve doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Durup uzun uzun gökyüzüne baktı, gözüne giren yağmur damlalarına aldırmandan. Bir sigara yakıp yağmurun sesini dinlemeye daldı. Kahve fincanında görünen kalabalığı, üç tane yolu ve isminde 'k' geçen insanı düşündü. Sebebini anlayamadığı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Kahve artığından geleceğe ilişkin çıkar ki" diye geçirdi içinden, fazla aldırış etmemeliydi kadının söylediklerine. Ama bir noktada haklıydı galiba.

Umut her zaman vardı...

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Nevzat GENÇOSMANOĞLU

1932 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Karabük'te bitirdi. Ankara Atatürk Lisesi'nde öğrenimini sürdürürken, dizkapağında oluşan bir kemik hastalığı nedeniyle öğrenimini bırakmak zorunda kaldı. Bu dönemde eski yazıyı öğrendi.

1956'da Ağın'da Nüfus memuru olarak göreve başlayarak, 4 yıl Nüfus memurluğu ve 1 yıl Tahrirat kâtipliği yaptıktan sonra, Elazığ Veteriner Viroloji Enstitüsü'ne atandı. Burada 3 yıl, Sakarya Harası'nda 6 yıl, Konya Veteriner Bakterioloji Enstitüsü'nde 12 yıl görev yaptıktan sonra, 1980'de emekli oldu. Emekliliği sırasında da, Konya'da özel sektörde 23 yıl Muhasebe müdürü olarak görev yaptı.

Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nden Zeynep-Öğretmen Mehmet Sabit Gençosmanoğlu'nun oğlu olan Nevzat Gençosmanoğlu, Ankara'da oturmakta olup, evli ve 3 çocuk babasıdır.

Cemil SÖNMEZ

1932 yılında Kilis'te doğdu. İlkokuldan sonra, İzmir Kızılçullu Köy Enstitüsü'ne girdi. 1955'de Düziçi İlköğretim Okulunu ve 1982'de de Kırşehir Eğitim Yüksek Okulunu bitirdi.

33 yıl ilkokul öğretmenliği ve okul yöneticiliğinden sonra emekli oldu. Çeşitli yayın organlarında çok sayıda araştırma, inceleme ve makaleleri yayımlandı ve ödüller kazandı.

Ankara İli Çevre İnceleme, Şiirli Tren, Tren Gelir Hoş Gelir, Atatürk ve Çocuklar, Atatürk ve Okuma Sevgisi, Atatürk'te Edebiyat Sevgisi, Atatürk'ün Annesi Zübeyde Hanım, Atatürk'ün Yetişmesi ve Öğretmenleri, Atatürk'te Çocuk Sevgisi, 23 Nisan 1920'den Bugünlere, Atatürk'te Doğa Sevgisi ve Çevre Anlayışı adlı kitapları da bulunan Cemil Sönmez, evli ve 3 çocuk babasıdır.

Necmi ATALAY

1940 yılında Hozakpur'da doğdu. İlkokulu Hozakpur'da okudu ve Ağın Ortaokulu'ndan mezun oldu. Hava Bakım Teknik Okulu, dışardan Malatya Lisesi, Amerikan Lisan Okulu ile Amerika'da Teknik Öğretmen Okullarının hepsini birincilikle bitirdi.

Hava Kuvvetlerinde astsubay olarak 20 yıl görev yaptıktan sonra emekliye ayrıldı. Emekliliğinde sanayi sektörüne adım atarak; Sanayi sitesi kooperatif başkanlıkları, Ankara Sanayi Odası Meclis üyeliği, Ticaret Mahkemeleri ve Patent Kurumu'nda bilirkişilik, Vergi Daireleri Takdir Komisyonlarında üye olarak görevlerini sürdürmeye devam ediyor.

Ağın-Beyelması Köyü'nden Ümmügülüm-Çırpıcı Hüseyin Atalay'ın oğlu olan Necmi Atalay, 2002'de eşi Necla Atalay'ı kaybetmiş olup, 3 çocuk babasıdır.

Dr. A. Nihat DÜNDAR

1948 yılında Ağın-Andiri Mahallesi'nde doğdu. İlkokulu Arapgir'de, ortaokulu Malatya'da bitirdi. Polis Koleji, Polis Akademisi, Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, AÜ Eğitim Fakültesi, Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü'nden mezun oldu. AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde 'Yönetim ve Siyaset Bilimi' alanında Doktora yaptı.

Emniyet Teşkilatının çeşitli kademe ve rütbelerinde 43 yıl görev yaptıktan sonra, 1. sınıf Emniyet Müdürü rütbesiyle 2008'de emekli oldu.

Polis Akademisi, Harp Akademileri, Kaymakamlık ve İnsan Hakları eğitimlerinde ders vererek, yurtiçi/yurtdışındaki toplantı ve seminerlerde tebliğler sundu. Yayımlanmış 3 kitabı, bilimsel araştırma-makaleleri bulunan, halen Türkiye Emekli Emniyet Müdürleri Derneği Genel Sekreterliği ile "Çağın Polisi" dergisinin Genel Yayın Yönetmenliği görevlerini yürüten Dr. A. Nihat DüNDAR, Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Menekşe Fatma-Polis memuru Mehmet DüNDAR'ın oğlu olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Yılmaz ODABAŞI

1961 yılında Diyarbakır'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Diyarbakır Erdil, Ankara, Kayseri ve Diyarbakır'da tamamladı. İzmir Hukuk Fakültesi'ndeki öğrenimini yarıda bıraktı.

Tabela ressamlığı, yazıhane kâtipliği, tıbbi mümesillik, kitapçılık ve gazetecilik yaptı. 1981'den 2005'e kadar yurtiçi ve yurtdışındaki dergi ve gazetelere hemen her konuda yazdı, şiirleri bestelendi ve çok sayıda ödül aldı.

Yazdığı şiirlerini sonradan; Konuşsam Sessizlik Gitsem Ayrılık, Feride, Aşk Tek Kişiliktir, Aşk Bize Küstü, Ey Hayat ve Sakla Yamalarını Kalbim adlı kitaplarında topladı. Düzyazılardan oluşan kitaplarından bazıları ise; Kül Aşklar, Eylül Defterleri, Çocuklar ve Adresler, Bütün Kanamalar Umuttan, Sevginin Herkesten Şikâyeti Var, Düş ve Yaşam, Asef'in Dağları, Kuşlar Uzaktı Sonra, Şarkısı Beyaz'dır.

Doruk ÇAKAR

1986 yılında İstanbul'da doğdu. 2009'da Hacettepe Üniversitesi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü'nden mezun oldu. Lisansüstü eğitimine, AÜ Gazetecilik Anabilim Dalı'nda devam ediyor.

Yerel gazetelerdeki muhabirlikten sonra, Çağdaş Yenimahalle gazetesinde köşe yazarlığı yapmayı sürdüren Çakar, fotoğraf sanatıyla da ilgileniyor.

Doruk Çakar; Ağın-Uzungil Mahallesi'nden Zeynep-Öğretmen Kemal Niksarlı'nın torunu, Fulya-Rahmi Çakar'ın kızıdır.

FIKRALAR

Özden BAYTAŞ

Sarmayı Çatalla Ye

Andiri Mahallesi'nden Sofi Dayı, kışı geçirmek için Malatya'da oturan oğlu Ali'nin yanına gider. Özden Baytaş'la yengesi Hanım kız da Sofi Dayıyı ziyarete onlara giderler. Ağın'dan, Andiri'den ve konu komşudan uzun uzun sohbetler edilir. Bir süre sonra yer sofrası kurulur. Gelini, torunları ve Sofi Dayı hep birlikte sofraya dizilirler. Sofrada; çorba, salata ve yanında yaprak sarması vardır. Sofi Dayı sarmayı eliyle alıp çatalla taktıktan sonra ağzına götürmektedir. Özden Baytaş artık dayanamayıp sorar:

- Sofi Dayı, sarmayı niye elinle alıp da çatalla batırıyorsun?
- Ne bilem yavriğim, şu gelin deyirki, baba, sarmayı çatalla ye.

Tapamın Deliği Yok ki

Dedesi, yemek yemede nazlanan torunu Ezgi'yi dizinin üstüne oturtup birtakım öğütler verdikten sonra:

- Bunları kafana iyice sok; unutmama, der.
- Ezgi dedesinin ne dediğini anlamaya çalışarak:
- Ama dede, tapamın deliği yok ki...

Hayırdır Ahmet

Rahmetli Palaz Ahmet Dayı bağda çalışırken gözüne bir şey kaçar. Gözünü eliyle kapatıp Temürlü'deki akrabası Alibabagil'in Ömer Dayılara gider. Ömer Dayı dayanamaz ve kendilerine çok seyrek gelen Ahmet Dayı'ya sorar:

- Hayırdır Ahmet, sen bize çok gelmezdin hangi rüzgâr attı bele?

Ahmet Dayı, elini gözünden hafifçe kenara çekerek:

- Ula Ömer, şu gözüme bir bak hele, görem acir mi?

Dolapda Sarma Var Ula...

Mahallemizin gülü Gemuhulu Ömer Dayı ile karısı bir gün bir mesele yüzünden tartışma-

ya başlarlar. Tartışma büyüyünce, iyiden iyiye kızan Ömer Dayı, bir taşı kaptığı gibi karısına doğru fırlatır. Elini başına götürünce elindeki kanı gören kadın, hışımla yerinden fırlayıp, başka bir köyde oturan babasıgile gitmek üzere yola koyulur. Arkasından şaşkın şaşkın bakan Ömer Dayı:

- Dur kız, dur! Hava bozuk, araba çağırım da ele get...

Beş on adım kadar ilerleyen kadın:

- Dolapda sarma var ula, ısıt da ye...

Yarısı Senin Yarısı Benim

Hozakpurlu Pappik Bibi, rahmetli kocası Hüsnü Emi ile çok iyi anlaşılırdı. Hüsnü Emi karasabanla tarlayı sürmeye gider, Pappik Bibi de evin işleri ile meşgul olurdu. Hüsnü Emi tarladan gelince sofraya önüne gelir, sofrada her zaman sütün kaymağı Hüsnü Emi'nin olurdu.

Günlerden bir gün Hüsnü Emi:

- Hatun, sen evde ne iş yapıyorsun? Ben çüt sürerken akşama kadar tarlanın bir başından öbür başına gidip geliyorum. Bugün, sen de benimle tarlaya geleceksin, der.

Pappik Bibi, "tamam" der ve hiç itiraz etmez. Devrisi günü tarlaya beraber giderler, beraberce tarlayı sürer ve akşama doğru yorgun argın eve dönerler. Tencerede süt yine kaymak tutmuştur. Pappik Bibi kaymağı tabağa alır, ortadan iki eşit parçaya böler, yarısını kendi önüne yarısını da Hüsnü Emi'nin önüne koyar.

Hüsnü Emi şaşırır:

- Ne o hatun! Niye böyle oldu? diye sorar.

Pappik Bibi yanıtlar:

- Bugün tarlada ben de seninle gittim geldim. Gaymağın yarısı senin, yarısı da benim.

(Not: Bu fıkrada bir anısına yer verilen; Hüsnü Emi'nin eşi, Mehmet, Kadir Özdemir ile Ayşe Odabaşı'nın anneleri Fatma Özdemir 'Pappik Bibi', 5 Aralık 2009 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitirmiş ve 7 Aralık 2009 tarihinde Hozakpur'da toprağa verilmiştir. Nur içinde yatsın.)

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı tarafından başlatılan “Ağın’da Sizin de Dikili Bir Ağacımız Olsun.” kampanyası çerçevesinde; Elazığ Valisi Muammer Erol’un, 20 Kasım 2009 tarihinde ilçemizi sırasında başlattığı sonbahar dikim sezonu, 20 bin tüplü çam ve bin adet akasya dikimi ile son buldu.

Bu kampanya çerçevesinde, Ağın’da 2009 yılında; 32 bin adet tüplü çam, 13 bin adet akasya, 8 bin adet badem tohumu ile 8 bin adet meşe palamudunun dikimi gerçekleştirilmiş oldu.

Güzel Ağın’ımızın çevresini yeşilliklerle donatacak olan bu projenin yaşama geçirilmesinde emeği geçenlere ve sürdürenlere teşekkürlerimizi sunuyoruz.

* Ağın Kaymakamlığı tarafından; Aşağıyabanlı Köyü, Ortayabanlı Mezrası’nın içme suyuna kavuşturulması için, yapılan sondaj neticesinde 150 metrede ulaşılan suyun, mezra içerisine ulaştırılması ve evlere dağıtım işlerinin yapımı 49 bin + KDV TL bedelle ihale edildi.

Ortayabanlı Mezramızın 2010 yılı başlarında içme suyuna kavuşacak olması sevindirici bir olay.

* Ağın Kaymakamlığı tarafından; Kaşpınar Köyü sulama suyu projesi 42,5 bin + KDV TL bedelle ihale edildi. Mayıs 2010 tarihinde tamamlanacak olan proje sonucunda Kaşpınar Köyü’müz daha yeşil bir görünüm kazanacak.

* Ağın ilçesi Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından; 150 muhtaç aileye 40 bin TL. nakdi yardım ile 150 ton kömür, 66 öğrenciye 30 bin TL. eğitim yardımı ve 50 muhtaç aileye ayrıca gıda yardımı yapıldı.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi’nden hemşehrimiz Nihat Asyalı tarafından yazılan “Rab Şeytana Dedi ki” adlı oyun, Prof. M. Bozkurt Kuruç tarafından, Devlet Tiyatroları Akün Sahnesi’nde sahneye konuldu.

Dergimiz yazarlarından Nihat Asyalı’yı kutlar, başarılarının devamını dileriz.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından, Kurban Bayramı’nın 3. günü Batıkent Kültür Merkezi’nde bayramlaşma toplantısı düzenlendi. Kalabalık bir hemşehri grubunun katıldığı toplantı, her zaman olduğu gibi klarnet-davul eşliğinde

çalınan Ağın havaları ve halayları ile coşkulu bir şekilde devam etti.

* Yazı İşleri Müdürlüğünü Tahir Erdem’in, Genel Yayın Yönetmenliğini İ.Ekrem Katı’nın yaptığı Gakgo’nun Aylık Mizah Dergisi DENSÜZ, Ocak 2010 ayından itibaren Elazığ’da yeniden yayımlanmaya başladı.

Zengin bir içeriğe sahip DENSÜZ’e yayın hayatında başarılar dileriz.

* Ağın-Uzungil Mahallesi’nden Hatay-Sedat Özkul’un gelini/oğlu, Berna-Umut Özkul çiftinin, 27 Kasım 2009 tarihinde İstanbul Acıbadem Hastanesi’nde adını Alp koydukları bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Özkul ailesini kutluyor, minik Alp’e sağlıklar diliyoruz.

* Ağın-Apuşma (Balcılar) Mahallesi’nden Emine-İzzet Uğur’un torunu, Sabiha-Mehmet Uğur’un kızları Neşe Uğur ile Serdar Yaparel, 12 Aralık 2009 Cumartesi günü saat: 16 45’de, Vedat Dalokay Nikah Salonu-Ankara yapılan törenle yaşamlarını birleştirdiler.

Aileleri kutlar, genç çifte mutluluklar dileriz.

* Ağın-Kuzgeçe Mahallesi’nden Sevgi-Muhsin Hüseyin Öztürk’ün kızı, Aşkın Yurtsever’in eşi, Kutluk Kaan’ın annesi, Gökbörü Öztürk’ün ablası Güntülü Yurtsever, 3 Kasım 2009 tarihinde tedavi gördüğü Erciyes Üniversitesi Hastanesi’nde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Beyelması Köyü’nden rahmetli Nazlı Akbaş’ın eşi, Samettin ve Servet Akbaş’ın babası, Cevriye ve Nuran Akbaş’ın kayınpederi, Sinan, Şebnem, Fatih, Cihangir, Elif, Nazlı ve Özgün’ün dedeleri Abdulhamit Akbaş, 5 Kasım 2009 tarihinde Hozakpur’da yaşamını yitirmiş ve orada toprağa verilmiştir.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi’nden Fatma Delibaşı’nın eşi, Hatice Özdil, Mehmet ve Saldun Delibaşı ile Seza Aşlar’ın babası Sadık Delibaşı, 28 Aralık 2009 tarihinde Ankara’da yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Akpınar Mahallesi	İrem Nur DEMİR	Ozan	Ağın	24.10.2009
Uzunğil Mahallesi	Zeynep SAKALLI	Murat	Ankara	01.11.2009
Kaşpınar Köyü	Emir MÜDERRİSGİL	Mehmet Burak	Yenişehir	03.11.2009
Öğrendik Köyü	Irmak KARADAYI	Şenol	Bolu	03.11.2009
Modanlı Köyü	Ecrin YILMAZ	Yusuf	Konak	04.11.2009
Pul Köyü	Hiranur TEMEL	Yusuf Ziya	Büyükçekmece	05.11.2009
Aşağıyabanlı Köyü	Mustafa Emre GÜL	Fatih Erkan	Fatih	05.11.2009
Öğrendik Köyü	Sümeyye Ecrin SUCU	Mehmet	Yenimahalle	07.11.2009
Samançay Köyü	R. Aras PASİNLİ	Alper	Balçova	11.11.2009
Dibekli Köyü	Eren GÜNGÖRMEZ	Ali	Avcılar	11.11.2009
Saraycık Mahallesi	Çağla ŞAHİN	Feti	Elazığ	11.11.2009
Akpınar Mahallesi	Eray Efe AYDOĞDU	Murat	Seyhan	20.11.2009
Saraycık Köyü	Duru AKSU	Ozan	Seyhan	20.11.2009
Saraycık Köyü	Fatma Zehra İKİNCİ	Orhan	Melikgazi	23.11.2009
Balcılar Mahallesi	Sebahat Tuana ÖZDEM	Ş. Bülent	Çerkezköy	24.11.2009
Uzunğil Mahallesi	Alp ÖZKUL	Umut	Kadıköy	27.11.2009
Balkayası Köyü	Ecrin ERDEM	Fatih	Bahçelievler	28.11.2009
Dibekli Köyü	Kadir GÜNER	Cihan	Fatih	04.12.2009
Akpınar Mahallesi	İdil KARAHAN	M. Serdar	Edirne	05.12.2009
Samançay Köyü	S. Efe ÖZER	Ertan	Karabağlar	06.12.2009
Akpınar Mahallesi	Ela ÖZDİL	O. Cihan	Çankaya	07.12.2009
Beyelması Köyü	Eymen AKBAYIR	Kürşad	Malatya	07.12.2009
Modanlı Köyü	Dila ŞAHİN	Ahmet	Konak	09.12.2009
Modanlı Köyü	S. Mirza ŞAHİN	Emrah	Konak	10.12.2009
Kaşpınar Köyü	M. Arslan MÜDERRİSGİL	Remzi Yıldırım	İzmit	20.12.2009
Akpınar Mahallesi	S. Davut UZUNOĞLU	Ferhat	Osmangazi	26.12.2009
Yedibağ Köyü	Utku Devrim AYDIN	Eyüp	Üsküdar	26.12.2009

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLLENENİN ADI SOYADI	EVLLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Şenpınar Mahallesi	İsmail Murat ERTÜRK	Hülya TEKGÜL	Akyurt	31.10.2009
Bahadırlar Köyü	Nihal SERTTAŞ	Salih ASLANTAŞ	Keçiören	31.10.2009
Pul Köyü	Hacer YOLCU	Soner DUMAN	Eyüp	08.11.2009
Şenpınar Mahallesi	H. Volkan YAZGIN	Nükhet ALTAY	Keçiören	14.11.2009
Aşağıyabanlı Köyü	Mesut YALÇIN	Nihal ÇOBAN	Kartepe	14.11.2009
Modanlı Köyü	Fatma BUDAK	Bünyamin AYKANAT	Kocasinan	16.11.2009
Pul Köyü	Tayfun YALÇIN	Damla KOKOL	Yenimahalle	17.11.2009
Kuzgeçe Mahallesi	Cevahir ASLAN	Erol ÖZKAN	Şişli	18.11.2009
Dibekli Köyü	Mustafa CİHANGİR	Şerife CAN	Fatih	03.12.2009
Samançay Köyü	Ufuk ÖZER	Yeliz TÜMBİLEN	Karşıyaka	05.12.2009
Modanlı Köyü	Mustafa YILMAZ	Hacer BAYKAL	Esenler	06.12.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Suna ÖCAL	Mustafa NALBANT	Prag	07.12.2009
Demirçank Köyü	Mehmet ÖZER	Esra YILMAZ	Malatya	14.12.2009
Pul Köyü	Hüseyin GÜR	Esengül GÜMÜŞ	Çankaya	19.12.2009
Bahadırlar Köyü	Mehmet Şevket UZUN	Nuriye TELLİ	K.Çekmece	19.12.2009

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Saraycık Köyü	Nurettin ŞAHİN	20.03.1954	Konak	23.10.2009
Pul Köyü	Zekeriya BOSTANCI	02.09.1926	Fatih	24.10.2009
Samançay Köyü	Emine APUŞMALI	30.04.1927	Kozaklı	30.10.2009
Başpınar Mahallesi	Nuriye SELÇUK	12.05.1933	Elazığ	30.10.2009
Demirçank Köyü	Muammer KARAKULAKOĞLU	01.12.1946	Fatih	31.10.2009
Modanlı Köyü	Muharrem ASLAN	07.02.1944	Bağcılar	01.11.2009
Pul Köyü	Rüştü ÖZER	05.11.1928	Aydın	03.11.2009
Beyelması Köyü	Abdulhamit AKBAŞ	01.07.1929	Ağın	05.11.2009
Başpınar Mahallesi	M. Tevfik GÖKBAŞ	01.07.1927	Fatih	12.11.2009
Demirçank Köyü	Hüseyin KAYA	05.03.1949	Elazığ	13.11.2009
Samançay Köyü	M. Şakir ÖZER	30.03.1954	Keçiören	14.11.2009
Başpınar Mahallesi	Mustafa ÖZBERK	12.08.1943	Altındağ	18.11.2009
Bahadırlar Köyü	Ayşe KARAAĞAÇ	04.03.1932	Kırkkale	21.11.2009
Tataragası Mahallesi	Emine DAYIOĞLU	23.03.1910	Beşiktaş	22.11.2009
Saraycık Köyü	Saip İKİNCİ	10.07.1950	Bahçelievler	26.11.2009
Uzungil Mahallesi	Necdet UYSAL	03.07.1938	Elazığ	01.12.2009
Dibekli Köyü	İsmail KILIÇ	09.03.1983	Ataşehir	01.12.2009
Bahadırlar Köyü	Halil YALÇIN	08.02.1943	Fatih	03.12.2009
Beyelması Köyü	Fatma ÖZDEMİR	25.07.1914	Ataşehir	05.12.2009
Akpınar Mahallesi	Hamdi KOŞAR	04.01.1943	Yakutiye	09.12.2009
Uzungil Mahallesi	Mavili NİKSARLI	12.04.1921	Ağın	16.12.2009
Bademli Köyü	Ahmet AYDIN	01.03.1933	Altındağ	20.12.2009
Modanlı Köyü	Ruhi KARAMAN	20.06.1952	Balçova	24.12.2009
Modanlı Köyü	Fikri YILMAZ	01.07.1926	Konak	24.12.2009
Hacıyusuf Mahallesi	Sadık DELİBAŞI	01.07.1930	Çankaya	28.12.2009

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz

AĞIN KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

VE

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

OLARAK

TÜM OKURLARIMIZIN VE HEMŞEHRİLERİMİZİN

YENİ YILINI

EN İÇTEN DUYGULARIMIZLA KUTLAR,

SAĞLIK VE MUTLULUKLAR

DİLERİZ.